

DIREKTIVE

DIREKTIVA 2013/32/EU EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 26. junija 2013

o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite (prenovitev)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 78(2)(d) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

po posvetovanju z Odborom regij,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽²⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

(3) Evropski svet je na posebnem zasedanju v Tampereju dne 15. in 16. oktobra 1999 soglašal, da si bo prizadeval za oblikovanje skupnega evropskega azilnega sistema, ki bo temeljil na popolni in skupni uporabi Ženevske konvencije z dne 28. julija 1952 o statusu beguncev, kakor je bila spremenjena z Newyorškim protokolom z dne 31. januarja 1967 (v nadaljnjem besedilu: Ženevska konvencija), s čimer se bo potrdilo načelo nevračanja in se bo zagotovilo, da nihče ne bo poslan nazaj na območje, kjer je trpel preganjanje.

(4) Sklepi iz Tampereja predvidevajo, da bi moral skupni evropski azilni sistem kratkoročno vključevati skupne standarde za pravične in učinkovite azilne postopke v državah članicah, dolgoročno pa pravila Unije, ki bodo pripeljala do skupnega azilnega postopka v Uniji.

(5) V prvi fazi skupnega evropskega azilnega sistema so bili sprejeti ustrezni pravni instrumenti, predvideni v Pogodbah, vključno z Direktivo 2005/85/ES, ki je pomenila prvi ukrep na področju azilnih postopkov.

(1) Potrebni je več vsebinskih sprememb Direktive Sveta 2005/85/ES z dne 1. decembra 2005 o minimalnih standardih glede postopkov za priznanje ali odvzem statusa begunca ⁽³⁾. Zaradi jasnosti je treba navedeno direktivo prenoviti.

(2) Skupna azilna politika, vključno s skupnim evropskim azilnim sistemom, je sestavni del cilja Evropske unije, da se postopno oblikuje območje svobode, varnosti in pravice, odprto za vse, ki jih okoliščine prisilijo k legitimnemu iskanju zaščite v Uniji. Taka politika bi morala temeljiti na načelu solidarnosti in poštene delitve odgovornosti, vključno s finančnimi posledicami, med državami članicami.

(6) Evropski svet je na zasedanju 4. novembra 2004 sprejel haaški program, v katerem so določeni cilji, ki naj bi se uresničili na območju svobode, varnosti in pravice v obdobju 2005 - 2010. V zvezi s tem vključuje haaški program poziv Evropski komisiji, da zaključi ocenjevanje pravnih aktov prve faze ter Evropskemu parlamentu in Svetu predloži instrumente in ukrepe druge faze. V skladu s haaškim programom je cilj pri vzpostavitvi skupnega evropskega azilnega sistema uvedba skupnega azilnega postopka in enotnega statusa, veljavnega v celotni Uniji.

(7) V Evropskem paktu o priseljevanju in azilu, sprejetem 16. oktobra 2008, je Evropski svet ugotovil, da so države članice zagotavljale varstvo na zelo različne načine, in pozval k novim pobudam, vključno s predlogom uvedbe enotnega azilnega postopka, ki bo vključeval procesne garancije, za dokončno vzpostavitev skupnega evropskega azilnega sistema, kakor to določa haaški program.

⁽¹⁾ UL C 24, 28.1.2012, str. 79.

⁽²⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 6. aprila 2011 (UL C 296E, 2.10.2012, str. 184) in stališče Sveta v prvi obravnavi z dne 6. junija 2013 (še ni objavljeno v Uradnem listu). Stališče Evropskega parlamenta z dne 10. junija 2013 (še ni objavljeno v Uradnem listu).

⁽³⁾ UL L 326, 13.12.2005, str. 13.

- (8) Evropski svet je na zasedanju 10.–11. decembra 2009 sprejel stockholmski program, v katerem se je ponovno zavezal k cilju, da se do leta 2012 vzpostavi skupno območje zaščite in solidarnosti na podlagi skupnega azilnega postopka ter enotnega statusa oseb, ki uživajo mednarodno zaščito, pri čemer bi morale temeljiti na visokih standardih zaščite ter pravičnih in učinkovitih postopkih. V stockholmskem programu je bilo potrjeno, da je treba osebam, ki potrebujejo mednarodno zaščito, zagotoviti dostop do pravno varnih in učinkovitih azilnih postopkov. V skladu s stockholmskim programom bi bilo treba posameznikom nuditi enako raven obravnave kar se tiče postopkovnih ureditev in presoje o statusu, ne glede na to, v kateri državi članici so vložili svojo prošnjo za mednarodno zaščito. Cilj tega je, da se podobni primeri obravnavajo enako in da imajo enak izid.
- (9) Da bi zagotovili ustrezno podporo prizadevanjem držav članic pri izvajanju standardov druge faze skupnega evropskega azilnega sistema, predvsem tistih držav članic, katerih azilni sistemi so še posebej in nesorazmerno obremenjeni, kar je zlasti posledica njihovega geografskega položaja ali demografskih razmer, bi bilo treba uporabiti vire Evropskega sklada za begunce in Evropskega azilnega podpornega urada (v nadaljnjem besedilu: EASO).
- (10) Države članice bi morale pri izvajanju te direktive upoštevati ustrezne smernice, ki jih je oblikoval EASO.
- (11) Da bi zagotovili izčrpno in učinkovito oceno potreb po mednarodni zaščiti prosilcev v smislu Direktive 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite⁽¹⁾, bi moral okvir Unije za postopke priznavanja ali odvzema mednarodne zaščite temeljiti na konceptu enotnega postopka.
- (12) Glavni cilj te direktive je nadalje razvijati standarde glede postopkov za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite v državah članicah z namenom uvedbe skupnega azilnega postopka v Uniji.
- (13) Približevanje postopkovnih pravil za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite bi morale pripomoči k omejevanju sekundarnega gibanja prosilcev za mednarodno zaščito med državami članicami v primerih, kadar takšno gibanje povzročajo razlike med pravnimi okviri, in vzpostavilo enake pogoje za uporabo Direktive 2011/95/EU v državah članicah.
- (14) Države članice bi morale imeti možnost sprejeti ali ohraniti ugodnejše določbe za državljane tretjih držav ali osebe brez državljanstva, ki državo članico prosijo za mednarodno zaščito, kadar takšna prošnja temelji na tem, da zadevna oseba potrebuje mednarodno zaščito v smislu Direktive 2011/95/EU.
- (15) Pri obravnavanju oseb, ki spadajo na področje uporabe te direktive, so države članice vezane z obveznostmi iz aktov mednarodnega prava, katerih pogodbenice so.
- (16) Bistvenega pomena je, da se odločbe v zvezi z vsemi prošnjami za mednarodno zaščito izdajo na podlagi ugotovljenih dejstev in da jih na prvi stopnji izdajo organi, katerih osebje ima ustrezno znanje ali se je udeležilo potrebnega usposabljanja za delo na področju mednarodne zaščite.
- (17) Da bi zagotovili objektivnost in nepristranskost pri obravnavanju prošenj za mednarodno zaščito in izdajanju odločb o teh prošnjah, morajo strokovnjaki, ki delujejo v okviru postopkov, določenih s to direktivo, pri svojem delu spoštovati veljavna deontološka načela.
- (18) V interesu držav članic in prosilcev za mednarodno zaščito je, da se o prošnjah za mednarodno zaščito odloči, kakor hitro je to mogoče, brez poseganja v ustreznost in celovitost obravnave, ki je v teku.
- (19) Da bi se celotno trajanje postopka v določenih primerih skrajšalo, bi morale imeti države članice možnost, da v skladu s svojimi nacionalnimi potrebami dajo prednost kateri koli prošnji s tem, da jo obravnavajo pred drugo, prej podano prošnjo, pri čemer ne bi smele odstopati od rokov, načel in jamstev, ki se običajno uporabljajo.
- (20) V natančno določenih okoliščinah, kadar je prošnja verjetno neutemeljena ali kadar obstajajo resni pomisleki glede državne varnosti ali javnega reda, bi morale imeti države članice možnost pospešiti postopek obravnave, zlasti z uvedbo krajših vendar razumnih rokov za določene faze postopka, brez poseganja v ustreznost in celovitost obravnave, ki je v teku, ter učinkovit dostop prosilca do osnovnih načel in jamstev, določenih s to direktivo.

⁽¹⁾ UL L 337, 20.12.2011, str. 9.

- (21) Če lahko prosilec navede tehtne razloge, odsotnost dokumentov ali uporaba ponarejenih dokumentov sami po sebi ne bi smeli pomeniti samodejne uporabe postopka na meji ali pospešenega postopka.
- (22) Prav tako je v interesu držav članic in prosilcev, da se zagotovi pravilno ugotavljanje potreb po mednarodnih zaščitni že na prvi stopnji. V ta namen bi bilo treba prosilcem na prvi stopnji brezplačno zagotoviti pravne in postopkovne informacije, ob upoštevanju njihovih posebnih okoliščin. Zagotavljanje takih informacij bi moralo prosilcem med drugim omogočiti boljše razumevanje postopka, kar bi jim pomagalo pri izpolnjevanju zadevnih obveznosti. Nesorazmerno bi bilo od držav članic zahtevati, da zagotavljajo take informacije samo s storitvami kvalificiranih odvetnikov. Države članice bi morale zato imeti možnost, da uporabijo najustreznejša sredstva za zagotavljanje takih informacij, kot so nevladne organizacije ali strokovnjaki iz vladnih organov ali specializiranih državnih služb.
- (23) V pritožbenih postopkih bi bilo treba ob upoštevanju določenih pogojev prosilcem zagotoviti brezplačno pravno pomoč in zastopanje, ki ju zagotavljajo osebe, pristojne za njuno zagotavljanje v skladu z nacionalnim pravom. Poleg tega bi morali imeti prosilci na vseh stopnjah postopka pravico do posvetovanja na lastne stroške s pravnimi ali drugimi svetovalci, ki jih kot take dopušča ali dovoljuje nacionalno pravo.
- (24) Pojem javnega reda lahko med drugim zajema obsodbo za storitev hudega kaznivlega dejanja.
- (25) Da bi lahko pravilno ugotovili, katere osebe potrebujejo zaščito kot begunci v smislu člena 1 Ženevske konvencije ali kot osebe, upravičene do subsidiarne zaščite, bi moral imeti vsak prosilec učinkovit dostop do postopkov, možnost sodelovati in ustrezno komunicirati s pristojnimi organi, kar naj mu omogoči, da predstavi vsa pomembna dejstva v zvezi s svojim primerom, ter zadoštna procesna jamstva, da lahko v vseh fazah postopka brani svoj primer. Poleg tega bi bilo treba v postopku obravnavanja prošnje za mednarodno zaščito prosilcu običajno zagotoviti vsaj: pravico ostati na ozemlju, dokler organ za presojo ne izda odločbe; dostop do storitev tolmačenja, da lahko na razgovoru z organi predstavi svoj primer; možnost komuniciranja s predstavnikom Visokega komisariata Združenih narodov za begunce (v nadaljnjem besedilu: UNHCR) in z organizacijami, ki prosilcem za mednarodno zaščito zagotavljajo svetovanje ali zastopanje; pravico do ustrezne vročitve odločbe ter uradne obvestitve o dejanskih in pravnih razlogih za to odločitev; možnost posvetovanja s pravnimi ali drugim svetovalcem; v odločilnih fazah postopka pravico do obveščenosti o njegovem pravnem položaju v jeziku, ki ga razume ali za katerega se upravičeno domneva, da ga razume; ter, v primeru zavrnilne odločbe, pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem.
- (26) Zaradi zagotavljanja učinkovitega dostopa do postopka obravnave bi morale uradne osebe, ki prve pridejo v stik z osebami, ki iščejo mednarodno zaščito, zlasti uradne osebe, ki varujejo kopenske in morske meje ali izvajajo mejne kontrole, dobiti ustrezne informacije in se udeležiti potrebnega usposabljanja za prepoznavanje in obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito, pri čemer se med drugim upoštevajo ustrezne smernice, ki jih je oblikoval EASO. Državljanom tretjih držav ali osebam brez državljanstva, ki so na ozemlju, vključno na meji, v teritorialnih vodah ali tranzitnih območjih držav članic, in ki podajo prošnjo za mednarodno zaščito, bi morale biti sposobne zagotoviti ustrezne informacije o tem, kje in kako je mogoče vložiti prošnje za mednarodno zaščito. Kadar so navedene osebe v teritorialnih vodah države članice, jih je treba izkrcati in obravnavati njihove prošnje v skladu s to direktivo.
- (27) Ker so državljani tretjih držav in osebe brez državljanstva, ki izrazijo željo, da bi zaprosili za mednarodno zaščito, prosilci za mednarodno zaščito, bi morali izpolnjevati obveznosti in uživati pravice iz te direktive in Direktive 2013/33/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o standardih za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito⁽¹⁾. V ta namen bi morale države članice te prosilce čim prej evidentirati dejstvo, da so te osebe prosilci za mednarodno zaščito.
- (28) Da bi povečali dostopnost postopka obravnave na mejnih prehodih in v ustanovah za pridržanje, bi bilo treba dati na voljo informacije o možnosti zaprositi za mednarodno zaščito. S tolmačenjem bi bilo treba zagotoviti osnovno komunikacijo, ki je potrebna, da bi pristojni organi lahko razumeli, kdaj osebe izrazijo željo po vložitvi prošnje za mednarodno zaščito.
- (29) Določeni prosilci lahko potrebujejo posebna procesna jamstva, med drugim zaradi starosti, spola, spolne usmerjenosti, spolne identitete, invalidnosti, hude bolezni,

⁽¹⁾ Glej stran 96 tega Uradnega lista.

- duševnih motenj ali posledic mučenja, posilstva ali drugih hujših oblik psihološkega, fizičnega ali spolnega nasilja. Države članice bi si morale prizadevati, da ugotovijo, kateri prosilci potrebujejo posebna procesna jamstva, še pred izdajo odločbe na prvi stopnji. Tem prosilcem bi bilo treba zagotoviti ustrezno podporo, vključno z zadostnim časom, da se vzpostavijo potrebni pogoji za njihov učinkovit dostop do postopkov in možnost predstavitve elementov, potrebnih za utemeljitev njihove prošnje za mednarodno zaščito.
- (30) Kadar prosilcu, ki potrebuje posebna procesna jamstva, ni mogoče zagotoviti ustrezne podpore v postopku pospešenega obravnavanja ali postopku na meji, bi moral biti tak prosilec izvzet iz teh postopkov. Potreba po posebnih procesnih jamstvih, ki so take narave, da bi lahko preprečile uporabo pospešenega postopka ali postopka na meji, bi morala pomeniti, da se prosilcu zagotovijo dodatna jamstva, kadar pritožba prosilca ne zadrži izvršitve samodejno, da bi bilo pravno sredstvo v posebnih okoliščinah prosilca učinkovito.
- (31) Nacionalni ukrepi v zvezi z odkrivanjem in dokumentiranjem simptomov in znakov mučenja ali drugih hudih dejanj fizičnega ali psihološkega nasilja, vključno z dejanji spolnega nasilja, po postopkih iz te direktive bi lahko med drugim temeljili na Priročniku o učinkovitem preiskovanju in dokumentiranju mučenja in drugih krutih, nečloveških ali poniževalnih kazni ali ravnanja (v nadaljnjem besedilu: Istanbulski protokol).
- (32) Zaradi zagotavljanja dejanske enakosti prosilcev ženskega in moškega spola, bi morali postopki obravnavanja prošenj upoštevati razliko med spoloma. Zlasti osebne razgovore bi bilo treba organizirati na način, ki prosilkam in prosilcem omogoča, da spregovorijo o svojih izkušnjah v primerih preganjanja na podlagi spola. Kompleksnost zahtevkov, povezanih s spolom prosilcev, bi bilo treba ustrezno upoštevati v postopkih na podlagi koncepta varne tretje države, koncepta varne izvirne države ali pojma naknadnih prošenj.
- (33) V skladu z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljnjem besedilu: Listina) in Konvencijo Združenih narodov o otrokovih pravicah iz leta 1989 bi morala biti največja korist otroka najpomembnejše vodilo držav članic pri uporabi te direktive. Pri ugotavljanju, kaj je največja korist za otroka, bi morale države članice upoštevati predvsem dobrobit mladoletnika in njegov socialni razvoj, vključno z okoljem, iz katerega prihaja.
- (34) Postopki za obravnavanje potreb po mednarodni zaščiti bi morali biti taki, da pristojnim organom omogočajo temeljito obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito.
- (35) Kadar se v okviru obravnavanja prošnje prosilca preišče, bi morala to preiskavo opraviti oseba istega spola. To ne bi smelo posegati v preiskave, ki se v skladu z nacionalnim pravom opravijo iz varnostnih razlogov.
- (36) Kadar prosilec poda naknadno prošnjo, ne da bi predložil nove dokaze ali navedbe, bi bila zahteva, da države članice izpeljejo nov celoten postopek, nesorazmerna. V teh primerih bi morale imeti države članice možnost, da v skladu z načelom pravnomočnosti prošnjo zavržejo kot nedopustno.
- (37) Kadar osebje organa, ki ni organ za presojo, sodeluje pri izvajanju pravočasnih razgovorov o vsebini prošnje, bi bilo treba pojem „pravočasno“ presojati glede na roke, določene v členu 31.
- (38) Številne prošnje za mednarodno zaščito so podane na meji ali v tranzitnem območju države članice, preden se odloči, ali se bo prosilcu dovolil vstop ali ne. Državam članicam bi bilo treba omogočiti, da izvajajo postopke presojanja dopustnosti in/ali vsebinske preučitve, v katerih bi lahko v natančno določenih okoliščinah odločili o takih prošnjah na kraju samem.
- (39) Pri presoji, ali so v izvorni državi prosilca razmere negotove, bi morale države članice poskrbeti, da pridobijo točne in ažurne informacije iz ustreznih virov, kot so EASO, UNHCR, Svet Evrope in druge ustrezne mednarodne organizacije. Države članice bi morale zagotoviti, da je vsaka odložitev končanja postopka povsem v skladu z njihovimi obveznostmi iz Direktive 2011/95/EU ter členom 41 Listine, brez poseganja v učinkovitost in pravičnost postopkov iz te direktive.
- (40) Bistveno vodilo pri ocenjevanju utemeljenosti posamezne prošnje za mednarodno zaščito je varnost prosilca v njegovi izvorni državi. Kadar je možno tretjo državo šteti za varno izvirno državo, bi bilo treba državam članicam omogočiti, da jo označijo za varno in da domnevajo, da je varna tudi za posameznega prosilca, razen če prosilec predloži nasprotne dokaze.

- (41) Glede na doseženo raven harmoniziranosti pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav in osebe brez državljanstva kot upravičenci do mednarodne zaščite, bi bilo treba določiti skupna merila za označitev tretjih držav za varne izvirne države.
- (42) Označitev tretje države za varno izvirno državo za namene te direktive ne more predstavljati absolutnega zagotovila za varnost državljanov te države. Ocena, na kateri temelji takšna označitev, lahko že zaradi svoje narave upošteva le splošne državljanske, pravne in politične okoliščine v tej državi ter to, ali so v tej državi subjekti, spoznani za krive preganjanja, mučenja ali nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja dejansko podvrženi sankcijam. Zato je pomembno, da se označitev zadevne države za varno ne uporablja za prošilca, ki izkaže, da ob upoštevanju njegovih posebnih okoliščin obstajajo tehtni razlogi zoper štetje te države za varno.
- (43) Države članice bi morale preučiti vsebinsko utemeljenost vseh prošenj, tj. oceniti, ali zadevni prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito v skladu z Direktivo 2011/95/EU, razen če ta direktiva določa drugače, še zlasti kadar se lahko upravičeno domneva, da bo zadevo preučila ali zagotovila zadostno zaščito druga država. Predvsem pa države članice ne bi smele biti zavezane, da preučijo vsebinsko utemeljenost prošnje za mednarodno zaščito, kadar je pred tem prva država azila prosilcu že dodelila status begunca ali mu sicer zagotovila zadostno zaščito in bo prosilec ponovno sprejet v to državo.
- (44) Države članice ne bi smele biti zavezane, da presojujejo o vsebinski utemeljenosti prošnje za mednarodno zaščito, če je mogoče upravičeno domnevati, da bo prosilec zaradi zadostne zveze s tretjo državo, kot je opredeljena v nacionalnem pravu iskal zaščito v tej tretji državi, in obstajajo razlogi za prepričanje, da bo prosilec sprejet ali ponovno sprejet v to državo. Države članice bi morale na tej podlagi ukrepati le, kadar bi bil ta posamezni prosilec v zadevni tretji državi varen. Da bi se izognili sekundarnemu gibanju prosilcev, bi bilo treba oblikovati skupna načela, da države članice tretje države obravnavajo kot ali označijo za varne.
- (45) Poleg tega bi bilo treba glede evropskih tretjih držav, ki izpolnjujejo posebno visoke standarde varstva človekovih pravic in varstva beguncev, državam članicam dovoliti, da jim ni treba preučevati ali da jim ni treba celovito preučevati prošenj za mednarodno zaščito prosilcev, ki vstopijo na njihovo ozemlje iz takih evropskih tretjih držav.
- (46) Kadar se države članice o uporabi konceptov varne države odločajo v vsakem primeru posebej ali če s seznami določijo države, ki jih označijo za varne, bi morale pri tem med drugim upoštevati smernice in operativne priročnike ter informacije o državah izvora in dejavnostih, vključno z metodologijo poročila EASO o informacijah o državah izvora, iz Uredbe (EU) št. 439/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 2010 o ustanovitvi Evropskega azilnega podpornega urada ⁽¹⁾, ter ustrezne smernice UNHCR.
- (47) Da bi pospešili redno izmenjavo informacij o nacionalni uporabi konceptov varne izvirne države, varne tretje države in evropske varne tretje države, pa tudi, da bi Komisija lažje redno pregledovala, kako države članice uporabljajo te koncepte, ter omogočili morebitno nadaljnjo harmonizacijo v prihodnosti, bi morale države članice Komisijo uradno obvestiti, za katere tretje države se ti koncepti uporabljajo, ali jo redno obveščati o tretjih državah, za katere se ti koncepti uporabljajo. Komisija bi morala o rezultatih njenih pregledov redno obveščati Evropski parlament.
- (48) Da se zagotovi pravilna uporaba konceptov varne države na podlagi najnovejših informacij, bi morale države članice redno pregledovati razmere v teh državah na podlagi več virov informacij, vključno predvsem informacij drugih držav članic, EASO, UNHCR, Sveta Evrope in drugih ustreznih mednarodnih organizacij. Ko države članice ugotovijo bistveno spremembo položaja človekovih pravic v državi, ki so jo označile za varno, bi morale poskrbeti, da se čim prej ponovno pregledajo razmere in po potrebi pregleda označitev te države za varno.
- (49) Glede odvzema statusa begunca ali subsidiarne zaščite bi morale države članice zagotoviti, da so osebe, ki uživajo mednarodno zaščito, ustrezno obveščene o možnosti ponovne preučitve njihovega statusa in da imajo možnost izraziti svoje stališče, preden pristojni organi z obrazloženo odločbo odločijo o odvzemu njihovega statusa.
- (50) V skladu s temeljnim načelom prava Unije je, da je zoper odločbe v zvezi s prošnjami za mednarodno zaščito, odločbe o zavrnitvi ponovne uvedbe postopka obravnavanja prošnje po njegovi prekinitvi in odločbe o odvzemu statusa begunca ali subsidiarne zaščite na razpolago učinkovito pravno sredstvo pred sodiščem.

⁽¹⁾ UL L 132, 29.5.2010, str. 11.

- (51) V skladu s členom 72 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) ta direktiva ne vpliva na izpolnjevanje obveznosti, ki jih imajo države članice v zvezi z vzdrževanjem javnega reda in miru ter varovanjem notranje varnosti.
- (52) Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ⁽¹⁾ ureja obdelavo osebnih podatkov, ki jo izvajajo države članice v skladu s to direktivo.
- (53) Ta direktiva ne zadeva postopkov med državami članicami, ki jih ureja Uredba (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva ⁽²⁾.
- (54) Ta direktiva bi se morala uporabljati za prošilce, za katere se uporablja Uredba (EU) št. 604/2013, hkrati z in brez poseganja v določbe navedene uredbe.
- (55) Izvajanje te direktive bi bilo treba redno ocenjevati.
- (56) Ker cilja te direktive, namreč določiti skupne postopke za priznanje in odvzem mednarodne zaščite, države članice ne morejo zadovoljivo doseči in ker se ta cilj zaradi obsega in učinkov te direktive lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji (PEU). V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.
- (57) V skladu s Skupno politično izjavo z dne 28. septembra 2011 držav članic in Komisije o obrazložitvenih dokumentih ⁽³⁾ se države članice zavezujejo, da bodo v upravičenih primerih obvestilu o ukrepih za prenos priložile en ali več dokumentov, v katerih se pojasni razmerje med sestavnimi elementi direktive in ustrežajočimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je posredovanje takih dokumentov v primeru te direktive upravičeno.
- (58) V skladu s členoma 1 in 2 ter členom 4a(1) Protokola (št. 21) o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen PEU in PDEU, in brez poseganja v člen 4 navedenega protokola Združeno kraljestvo in Irska ne sodelujeta pri sprejetju te direktive, ki zato zanj ni zavezujoča in se v njej ne uporablja.
- (59) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola (št. 22) o stališču Danske, ki je priložen PEU in PDEU, Danska ne sodeluje pri sprejetju te direktive, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja.
- (60) Ta direktiva spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki so priznana z Listino. Namen te direktive je zlasti zagotoviti dosledno spoštovanje človeškega dostojanstva in spodbujati uporabo členov 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 in 47 Listine ter jo je treba temu ustrezno izvajati.
- (61) Obveznost prenosa te direktive v nacionalno pravo bi morala biti omejena na tiste določbe, ki pomenijo vsebinsko spremembo v primerjavi z Direktivo 2005/85/ES. Obveznost prenosa določb, ki so nespremenjene, izhaja iz navedene direktive.
- (62) Ta direktiva ne bi smela posegati v obveznosti držav članic glede rokov za prenos Direktive 2005/85/ES v nacionalno pravo, ki so določeni v delu B Priloge II –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

POGLAVJE I

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 1

Namen

Namen te direktive je določiti skupne postopke za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite na podlagi Direktive 2011/95/EU.

Člen 2

Opredelitev pojmov

V tej direktivi:

- (a) „Ženevska konvencija“ pomeni Konvencijo z dne 28. julija 1951 o statusu beguncev, kakor je bila spremenjena z Newyorškim protokolom z dne 31. januarja 1967;

⁽¹⁾ UL L 281, 23.11.1995, str. 31.

⁽²⁾ Glej stran 31 tega Uradnega lista.

⁽³⁾ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

- (b) „prošnja za mednarodno zaščito“ ali „prošnja“ pomeni prošnjo državljana tretje države ali osebe brez državljanstva za zaščito s strani države članice, ki se lahko razume kot prosilec za status begunca ali subsidiarne zaščite in ki ne zahteva izrecno druge vrste zaščite zunaj področja uporabe Direktive 2011/95/EU;
- (c) „prosilec“ pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki je podal prošnjo za mednarodno zaščito, v zvezi s katero še ni bila izdana dokončna odločba;
- (d) „prosilec, ki potrebuje posebna procesna jamstva“ pomeni prosilca, ki zaradi osebnih okoliščin ne more v celoti uživati pravic in izpolnjevati obveznosti, določenih v tej direktivi;
- (e) „dokončna odločba“ pomeni odločbo o tem, ali se državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva prizna status begunca ali subsidiarne zaščite na podlagi Direktive 2011/95/EU in zoper katero ni več možno pravno sredstvo v okviru poglavja V te direktive ne glede na to, ali je do zaključka postopka s pravnim sredstvom prosilcem dovoljeno, da ostanejo v zadevni državi članici;
- (f) „organ za presojo“ pomeni kateri koli parasodni ali upravni organ v državi članici, ki je odgovoren za obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito in je pristojen izdajati odločbe na prvi stopnji v takih primerih;
- (g) „begunec“ pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki izpolnjuje zahteve iz člena 2(d) Direktive 2011/95/EU;
- (h) „oseba, upravičena do subsidiarne zaščite“ pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki izpolnjuje zahteve iz člena 2(f) Direktive 2011/95/EU;
- (i) „mednarodna zaščita“ pomeni status begunca in status subsidiarne zaščite, kot sta opredeljena v točkah (j) in (k);
- (j) „status begunca“ pomeni priznanje državljana tretje države ali osebe brez državljanstva kot begunca s strani države članice;
- (k) „status subsidiarne zaščite“ pomeni priznanje državljana tretje države ali osebe brez državljanstva kot osebe, upravičene do subsidiarne zaščite, s strani države članice;
- (l) „mladoletnik“ pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, mlajšega oziroma mlajšo od 18 let;
- (m) „mladoletnik brez spremstva“ pomeni mladoletnika brez spremstva, kakor je opredeljen v členu 2(1) Direktive 2011/95/EU;
- (n) „zastopnik“ pomeni osebo ali organizacijo, ki so jo imenovali pristojni organi, da bi mladoletniku brez spremstva pomagala in ga zastopala v postopkih iz te direktive, da se upošteva največja korist otroka in zanj po potrebi opravlja pravna dejanja. Kadar je za zastopnika imenovana organizacija, ta določi osebo, odgovorno za opravljanje nalog zastopnika v zvezi z mladoletnikom brez spremstva v skladu s to direktivo;
- (o) „odvzem mednarodne zaščite“ pomeni odločbo pristojnega organa o preklicu, odpravi ali zavrnitvi podaljšanja statusa begunca ali subsidiarne zaščite osebe v skladu z Direktivo 2011/95/EU;
- (p) „ostati v državi članici“ pomeni ostati na ozemlju države članice, vključno na meji ali v tranzitnih območjih države članice, v kateri je bila podana prošnja za mednarodno zaščito ali v kateri se ta prošnja obravnava;
- (q) „naknadna prošnja“ pomeni nadaljnjo prošnjo za mednarodno zaščito, podano po izdaji dokončne odločbe v zvezi s predhodno prošnjo, vključno s primeri, ko je prosilec prošnjo izrecno umaknil, in primeri, ko je organ za presojo prošnjo zavrnil po njenem implicitnem umiku v skladu s členom 28(1).

Člen 3

Področje uporabe

1. Ta direktiva se uporablja za vse prošnje za mednarodno zaščito, podane na ozemlju države članice, vključno na meji, v teritorialnih vodah ali tranzitnih območjih države članice, ter za odvzem mednarodne zaščite.
2. Ta direktiva se ne uporablja za prošnje za diplomatski ali teritorialni azil, ki so vložene na predstavništvih držav članic.
3. Države članice se lahko odločijo, da to direktivo uporabljajo v postopkih odločanja o prošnjah za katero koli obliko zaščite, ki ne spada na področje uporabe Direktive 2011/95/EU.

Člen 4

Odgovorni organi

1. Države članice za vse postopke imenujejo organ za presojo, ki bo odgovoren za ustrezno obravnavanje prošelj v skladu s to direktivo. Države članice zagotovijo, da ima tak organ na voljo ustrezna sredstva, vključno z dovolj usposobljenega osebja, za izvedbo svojih nalog v skladu s to direktivo.

2. Države članice lahko določijo, da je v naslednjih primerih odgovoren organ, ki ni organ iz odstavka 1:

(a) obravnavanje primerov v skladu z Uredbo (EU) št. 604/2013 ter,

(b) izdajo ali zavrnitev dovoljenja za vstop v okviru postopka iz člena 43, ob upoštevanju tam določenih pogojev in na podlagi obrazloženega mnenja organa za presojo.

3. Države članice zagotovijo, da je osebje organa za presojo iz odstavka 1 ustrezno usposobljeno. V ta namen države članice poskrbijo za ustrezno usposabljanje, ki vključuje elemente iz člena 6(4)(a) do (e) Uredbe (EU) št. 439/2010. Države članice upoštevajo tudi ustrezna usposabljanja, ki jih oblikuje in razvija Evropski azilni podporni urad (EASO). Osebe, ki vodijo razgovor s prosilci v skladu s to direktivo, se tudi na splošno seznanijo s problemi, ki bi lahko negativno vplivali na sposobnost prosilca za razgovor, kot so znaki, da bi prosilec v preteklosti lahko bil mučen.

4. Kadar države članice imenujejo organ v skladu z odstavkom 2, zagotovijo, da ima osebje tega organa potrebno znanje ali da se je udeležilo potrebnega usposabljanja za izpolnjevanje svojih dolžnosti pri izvajanju te direktive.

5. Prošnje za mednarodno zaščito, podane v državi članici in naslovljene na organe druge države članice, ki tam izvajajo mejne kontrole ali kontrole priseljevanja, obravnava država članica, na katere ozemlju je prošnja podana.

Člen 5

Ugodnejše določbe

Države članice lahko sprejmejo ali ohranijo ugodnejše standarde v zvezi s postopki za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite, če so ti standardi združljivi s to direktivo.

POGLAVJE II

TEMELJNA NAČELA IN JAMSTVA

Člen 6

Dostopnost postopka

1. Ko prosilec poda prošnjo za mednarodno zaščito pri organu, ki je po nacionalnem pravu pristojno za evidentiranje takšnih prošelj, se prošnja evidentira najpozneje tri delovne dni potem, ko je prošnja podana.

Če se prošnja za mednarodno zaščito poda pri drugih organih, za katere je verjetno, da bodo prejeli takšne prošnje, vendar po nacionalnem pravu niso pristojni za evidentiranje, države članice zagotovijo, da se prošnja evidentira najpozneje šest dni potem, ko je prošnja podana.

Države članice zagotovijo, da imajo ti drugi organi, za katere je verjetno, da bodo prejeli prošnje za mednarodno zaščito, kot so policija, mejna policija, organi, pristojni za priseljevanje, in osebje ustanov za pridržanje, ustrezne informacije in da je njihovo osebje deležno potrebne ravni usposabljanja, za primerno izpolnjevanje svojih nalog in odgovornosti ter ima navodila za obveščanje prosilcev o tem, kje in kako se lahko vložijo prošnje za mednarodno zaščito.

2. Države članice zagotovijo, da ima oseba, ki poda prošnjo za mednarodno zaščito, dejansko možnost, da jo vloži v najkrajšem možnem času. Kadar prosilec ne vloži svoje prošnje, lahko država članica uporabi člen 28.

3. Brez poseganja v odstavke 2 lahko države članice zahtevajo, da se prošnje za mednarodno zaščito vložijo osebno in/ali na določenem mestu.

4. Ne glede na odstavke 3 se za prošnjo za mednarodno zaščito šteje, da je bila vložena, ko obrazec, ki ga predloži prosilec ali, kadar tako določa nacionalno pravo, uradno poročilo prejmejo pristojni organi zadevne države članice.

5. Kadar veliko število državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva hkrati zaprosi za mednarodno zaščito, zaradi česar je v praksi zelo težko spoštovati rok iz odstavka 1, lahko države članice določijo, da se ta rok podaljša na 10 delovnih dni.

Člen 7

Prošnje, podane v imenu vzdrževanih oseb ali mladoletnikov

1. Države članice zagotovijo, da ima vsaka pravno sposobna odrasla oseba pravico podati prošnjo za mednarodno zaščito v svojem imenu.

2. Države članice lahko določijo, da prosilec poda prošnjo v imenu svojih vzdrževanih oseb. V takšnih primerih države članice zagotovijo, da vzdrževane odrasle osebe soglašajo z vložitvijo prošnje v njihovem imenu, v nasprotnem primeru pa imajo možnost, da same podajo prošnjo v lastnem imenu.

Soglasje se zahteva v trenutku vložitve prošnje ali najkasneje med osebnim razgovorom z vzdrževano odraslo osebo. Preden se zahteva soglasje, je vsaka vzdrževana odrasla oseba zaupno obveščena o ustreznih postopkovnih posledicah vložitve prošnje v njenem imenu in o njeni pravici, da lahko poda ločeno prošnjo za mednarodno zaščito.

3. Države članice zagotovijo, da ima mladoletnik pravico podati prošnjo za mednarodno zaščito v svojem imenu, če je procesno sposoben po pravu zadevne države članice, sicer pa prek njegovih staršev ali drugih odraslih družinskih članov ali odrasle osebe, odgovorne zanj po pravu ali praksi zadevne države članice, ali prek zastopnika.

4. Države članice zagotovijo, da imajo ustrezni organi iz člena 10 Direktive 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih drža⁽¹⁾ pravico vložiti prošnjo za mednarodno zaščito v imenu mladoletnika brez spremstva, če ti organi na podlagi posamezne ocene njegovih osebnih razmer menijo, da bi mladoletnik lahko potreboval zaščito v skladu z Direktivo 2011/95/EU.

5. Države članice lahko v nacionalni zakonodaji določijo:

- (a) primere, v katerih lahko mladoletnik sam poda prošnjo v svojem imenu;
- (b) primere, v katerih mora prošnjo za mladoletnika brez spremstva vložiti zastopnik, kot je določeno v členu 25(1)(a);
- (c) primere, v katerih se šteje, da vložitev prošnje za mednarodno zaščito pomeni tudi vložitev prošnje za mednarodno zaščito za katerega koli neporočenega mladoletnika.

Člen 8

Informacije in svetovanje v ustanovah za pridržanje in na mejnih prehodih

1. Kadar je mogoče sklepati, da želijo državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, ki so pridržani v ustanovah za pridržanje ali na mejnih prehodih, vključno s tranzitnimi območji na zunanjih mejah, podati prošnjo za mednarodno zaščito, jim države članice priskrbijo informacije o možnostih, da to storijo. Države članice v teh ustanovah za pridržanje in na mejnih prehodih priskrbijo tolmačenje, kolikor je potrebno za olajšanje dostopnosti azilnega postopka.

2. Države članice zagotovijo, da imajo organizacije in osebe, ki prosilcem zagotavljajo svetovanje in zastopanje, učinkovit dostop do prosilcev na mejnih prehodih, vključno s tranzitnimi območji, na zunanjih mejah. Države članice lahko predvidijo pravila, ki urejajo prisotnost takih organizacij in oseb na teh mejnih prehodih in še posebej, da je dostop mogoč na podlagi dogovora s pristojnimi organi držav članic. Takšen dostop se lahko omeji le, kadar je to po nacionalnem pravu objektivno nujno zaradi varnosti, javnega reda ali upravnega nadzora nad zadevnimi mejnimi prehodi, pod pogojem, da dostop ni resno oviran ali resno omejen.

Člen 9

Pravica ostati v državi članici do zaključka obravnave prošnje

1. Prosilec se dovoli ostati v državi članici izključno zaradi postopka, dokler organ za presojo ne izda odločbe v postopku na prvi stopnji iz poglavja III. Ta pravica ostati ne pomeni upravičenosti do dovoljenja za prebivanje.

2. Države članice lahko naredijo izjemo le, kadar oseba poda naknadno prošnjo iz člena 41 ali kadar bodo predale ali izročile osebo drugi državi članici na podlagi evropskega naloga za prijetje⁽²⁾ ali na kakšni drugi podlagi ali tretji državi ali mednarodnim kazenskim sodiščem.

3. Država članica lahko izroči prosilca tretji državi v skladu z odstavkom 2 le, če so pristojni organi prepričani, da odločba o izročitvi ne bo povzročila neposrednega ali posrednega vračanja, s katerim bi bile kršene mednarodne obveznosti in obveznosti Unije te države članice.

⁽¹⁾ UL L 348, 24.12.2008, str. 98.

⁽²⁾ Okvirni sklep Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL L 190, 18.7.2002, str. 1).

Člen 10**Zahteve za obravnavanje prošelj**

1. Države članice zagotovijo, da se prošnja za mednarodno zaščito ne zavrne niti ne izključi iz obravnavanja zgolj zaradi tega, ker ni bila vložena v najkrajšem možnem času.

2. Pri obravnavanju prošelj za mednarodno zaščito organ za presojo najprej presodi, ali prosilci izpolnjujejo pogoje za status begunca, in če jih ne, presodi, ali so upravičeni do subsidiarne zaščite.

3. Države članice zagotovijo, da organ za presojo izdaja odločbe v zvezi s prošnjami za mednarodno zaščito na podlagi ustreznega obravnavanja. Države članice zato zagotovijo, da:

(a) se prošnje obravnavajo in odločbe izdajajo posamično ter na objektivni in nepristranski način;

(b) se iz različnih virov, kot so to EASO in UNHCR ter ustrezne mednarodne organizacije za človekove pravice, pridobijo točne in ažurne informacije o splošnih razmerah, ki vladajo v izvornih državah prosilcev in po potrebi v državah, skozi katere so potovali, ter da so te informacije dostopne osebju, odgovornemu za obravnavanje prošelj in odločanje;

(c) osebje, ki obravnava prošnje in odloča, pozna ustrezne standarde na področju azilnega in begunskega prava;

(d) ima osebje, ki obravnava prošnje in odloča, možnost, da se po potrebi o posameznih vprašanjih, kot so vprašanja, povezana z zdravjem, kulturo, vero, otroki in spolom, posvetuje s strokovnjaki.

4. Organi iz poglavja V imajo prek organa za presojo ali prosilca ali kako drugače dostop do splošnih informacij iz odstavka 3(b), ki so potrebne za opravljanje njihovih nalog.

5. Države članice predvidijo pravila za prevajanje dokumentov, potrebnih za obravnavanje prošelj.

Člen 11**Zahteve za odločbo organa za presojo**

1. Države članice zagotovijo, da se odločbe v zvezi s prošnjami za mednarodno zaščito izdajajo v pisni obliki.

2. Države članice prav tako zagotovijo, da odločba o zavrnitvi prošnje v zvezi s statusom begunca in/ali subsidiarne zaščite vsebuje obrazložitev dejanskih in pravnih razlogov zanj ter pisni pouk o tem, kako je mogoče zavrnilno odločbo izpodbijati.

Državam članicam ni treba navesti pisnega pouka o tem, kako je mogoče izpodbijati zavrnilno odločbo v zvezi z odločbo, v zvezi s katero je bil prosilec o tem že poučen v predhodni fazi bodisi pisno bodisi prek elektronskih sredstev, do katerih ima prosilec dostop.

3. Država članica lahko za namene člena 7(2) in vedno, kadar prošnja temelji na isti podlagi, izda enotno odločbo, ki vključuje tudi vse vzdrževane osebe, razen če bi bile s tem razkrite posebne okoliščine prosilca, kar bi lahko ogrozilo njegove interese, zlasti v primerih preganjanja na podlagi spola, spolne usmerjenosti, spolne identitete in/ali starosti. V takih primerih se za zadevno osebo izda posebna odločba.

Člen 12**Jamstva za prosilce**

1. Ob upoštevanju postopkov iz poglavja III države članice zagotovijo, da so vsem prosilcem zagotovljena naslednja jamstva:

(a) v jeziku, ki ga razumejo ali za katerega se upravičeno domneva, da ga razumejo, se obvestijo o postopku ter o njihovih pravicah in obveznostih med postopkom ter o možnih posledicah v primeru, da teh obveznosti ne upoštevajo in ne sodelujejo z oblastmi. Obvestijo se o rokih, sredstvih, ki so jim na voljo za izpolnitev njihove obveznosti predložitve elementov iz člena 4 Direktive 2011/95/EU, ter posledicah izrecnega ali implicitnega umika prošnje. O tem se prosilci obvestijo pravočasno, da se jim omogoči izvrševanje pravic, ki jih zagotavlja ta direktiva, in da lahko izpolnijo obveznosti iz člena 13;

(b) po potrebi se jim za predložitev primera pristojnim organom zagotovijo storitve tolmačenja. Države članice štejejo, da je treba te storitve nuditi, vsaj kadar se prosilca pozove na razgovor iz členov 14 do 17 in 34 ter brez takih storitev ni mogoče zagotoviti ustreznega komuniciranja. V tem in v drugih primerih, kadar pristojni organi pozovejo prosilca, se te storitve plačajo iz javnih sredstev;

(c) ne sme se jim odreči možnost komuniciranja z UNHCR ali s katero koli drugo organizacijo, ki prosilec zagotavlja pravno svetovanje ali drugo svetovanje v skladu s pravom zadevne države članice;

- (d) njim samim in, če je to primerno, njihovim pravnim ali drugim svetovalcem v skladu s členom 23(1) je zagotovljen dostop do informacij iz člena 10(3)(b) in informacij, ki jih dajo strokovnjaki iz člena 10(3)(d), kadar je organ za presojo te informacije upošteval pri odločanju o njihovi prošnji;
- (e) organ za presojo jim v razumnem roku vroči odločbo v zvezi z njihovo prošnjo. Če prosilca zastopa pravni ali drugi svetovalec, lahko države članice odločbo namesto prosilcu vročijo temu svetovalcu;
- (f) kadar jim ne pomaga ali jih ne zastopa pravni ali drugi svetovalec, jih organ za presojo obvesti o vsebini odločbe v jeziku, ki ga razumejo ali za katerega se upravičeno domneva, da ga razumejo. Obvestilo v skladu s členom 11(2) vključuje pouk o tem, kako je mogoče zavrnilno odločbo izpodbijati.

2. V zvezi s postopki iz poglavja V države članice zagotovijo, da so vsem prosilcem zagotovljena jamstva, ki so enakovredna jamstvom iz odstavka 1(b) do (e).

Člen 13

Obveznosti prosilcev

1. Države članice prosilcem naložijo obveznost sodelovanja s pristojnimi organi, da se ugotovijo njihova identiteta in drugi elementi iz člena 4(2) Direktive 2011/95/EU. Države članice lahko prosilcem naložijo tudi druge obveznosti sodelovanja s pristojnimi organi, če so take obveznosti potrebne za obravnavanje prošnje.
2. Države članice lahko zlasti predvidijo, da:
- (a) se morajo prosilci javljati pristojnim organom ali se pri njih osebno zglasiti, in sicer bodisi nemudoma bodisi ob določenem času;
- (b) morajo prosilci izročiti dokumente, s katerimi razpolagajo in ki so pomembni za obravnavanje prošnje, kot so na primer njihovi potni listi;
- (c) morajo prosilci pristojnim organom sporočiti svoje trenutno prebivališče ali naslov in jih v najkrajšem možnem času obveščati o spremembi prebivališča ali naslova. Države članice lahko predvidijo, da mora prosilec prejemati vsa sporočila na zadnje prebivališče ali naslov, ki ga je sporočil;

- (d) lahko pristojni organi preiščejo prosilca in predmete, ki jih ima pri sebi. Brez poseganja v kakršne koli preiskave, ki se opravijo iz varnostnih razlogov, preiskavo prosilca na podlagi te direktive opravi oseba istega spola, pri čemer se dosledno spoštujejo načela človekovega dostojanstva ter telesne in psihološke integritete;

- (e) lahko pristojni organi fotografirajo prosilca in da

- (f) lahko pristojni organi posnamejo prosilčeve ustne izjave, če je bil prosilec o tem vnaprej obveščen.

Člen 14

Osebni razgovor

1. Preden organ za presojo izda odločbo, se prosilcu da možnost osebnega razgovora o njegovi prošnji za mednarodno zaščito z osebo, ki je v skladu z nacionalnim pravom pristojna za vodenje takšnega razgovora. Osebne razgovore o vsebini prošnje za mednarodno zaščito vodi osebje organa za presojo. Ta pododstavek ne posega v člen 42(2)(b).

Kadar veliko državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva hkrati zaprosi za mednarodno zaščito in v praksi onemogoči, da bi organ za presojo vodil pravočasne razgovore o vsebini vsake prošnje, lahko države članice določijo, da je v vodenje teh razgovorov začasno vključeno osebje drugega organa. V takih primerih se osebje tega drugega organa prej udeleži ustreznega usposabljanja, ki vključuje elemente iz člena 6(4)(a) do (e) Uredbe (EU) št. 439/2010. Osebe, ki vodijo osebne razgovore s prosilci v skladu s to direktivo, morajo biti tudi na splošno seznanjeni s težavami, ki bi lahko negativno vplivale na sposobnost prosilca za razgovor, kot so znaki, da bi prosilec lahko bil v preteklosti mučen.

Kadar oseba vloži prošnjo za mednarodno zaščito v imenu oseb, ki jih vzdržuje, se možnost osebnega razgovora da vsaki vzdrževani osebi.

Države članice lahko v nacionalni zakonodaji določijo primere, v katerih se možnost osebnega razgovora zagotovi tudi mladoletniku.

2. Osebni razgovor o vsebini prošnje se lahko opusti, kadar:

(a) lahko organ za presojo na podlagi dokazov, s katerimi razpolaga, izda ugoditveno odločbo glede statusa begunca; ali

(b) organ za presojo meni, da je prosilec nezmožen za osebni razgovor ali ga ne more opraviti zaradi trajnih okoliščin, na katere prosilec ne more vplivati. V dvomu se organ za presojo posvetuje z zdravstvenim delavcem, da ugotovi, ali je stanje, zaradi katerega je prosilec nezmožen za osebni razgovor ali ga ne more opraviti, začasno ali trajno.

Kadar se v skladu s točko (b) osebni razgovor s prosilcem ali, če je ustrezno, z vzdrževano osebo ne opravi, se je treba ustrezno potruditi, da se prosilcu ali vzdrževani osebi omogoči, da predloži dodatne informacije.

3. Če se osebni razgovor v skladu s tem členom ne opravi, to organu za presojo ne prepreči, da odloči o prošnji za mednarodno zaščito.

4. Če se osebni razgovor v skladu z odstavkom 2(b) ne opravi, to ne vpliva negativno na odločbo organa za presojo.

5. Ne glede na člen 28(1) lahko države članice, kadar odločajo o prošnji za mednarodno zaščito, upoštevajo dejstvo, da se prosilec ni udeležil osebnega razgovora, razen če je za to imel upravičene razloge.

Člen 15

Zahteve za osebni razgovor

1. Osebni razgovor običajno poteka brez prisotnosti družinskih članov, razen kadar organ za presojo meni, da je za ustrezno obravnavanje potrebna prisotnost ostalih družinskih članov.

2. Osebni razgovor poteka v razmerah, ki zagotavljajo ustrezno zaupnost.

3. Države članice sprejmejo ustrezne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da osebni razgovori potekajo v razmerah, ki prosilcem omogočajo, da razloge za svojo prošnjo celovito predstavijo. V ta namen države članice:

(a) zagotovijo, da je oseba, ki vodi razgovor, usposobljena, da upošteva osebne in splošne okoliščine prošnje, vključno s kulturnim poreklom, spolom, spolno usmerjenostjo, spolno identiteto ali ranljivostjo prosilca;

(b) kadar je mogoče, zagotovijo, da razgovor s prosilcem vodi oseba istega spola, če prosilec to zahteva, razen če organ za presojo upravičeno domneva, da taka zahteva temelji na razlogih, ki niso povezani s težavami prosilca, da celovito predstavi razloge za svojo prošnjo;

(c) izberejo tolmača, ki je sposoben zagotoviti ustrezno komunikacijo med prosilcem in osebo, ki vodi razgovor. Razgovor poteka v jeziku, ki ga izbere prosilec, razen če obstaja drug jezik, ki ga prosilec razume in se v njem lahko jasno sporazumeva. Kadar je mogoče, države članice zagotovijo tolmača istega spola, če prosilec to zahteva, razen če organ za presojo upravičeno domneva, da taka zahteva temelji na razlogih, ki niso povezani s težavami prosilca, da celovito predstavi razloge za svojo prošnjo;

(d) zagotovijo, da oseba, ki vodi razgovor o vsebini prošnje za mednarodno zaščito, ne nosi vojaške ali policijske uniforme;

(e) zagotovijo, da razgovori z mladoletniki potekajo na otroku prijazen način.

4. Države članice lahko določijo pravila o prisotnosti tretjih oseb na osebnem razgovoru.

Člen 16

Vsebina osebnega razgovora

Organ za presojo med osebnim razgovorom o vsebini prošnje za mednarodno zaščito zagotovi, da se da prosilcu ustrezna možnost predstaviti elementov, potrebnih za čim popolnejšo utemeljitev prošnje v skladu s členom 4 Direktive 2011/95/EU. To vključuje možnost podati pojasnilo glede elementov, ki morda manjkajo, in/ali morebitne neskladnosti ali nasprotja v izjavah prosilca.

Člen 17

Zapisnik o osebnem razgovoru in njegovo snemanje

1. Države članice zagotovijo, da se o vsakem osebnem razgovoru sestavi podroben in stvaren zapisnik z vsemi bistvenimi elementi ali da se osebni razgovor dobesedno zapiše.

2. Države članice lahko predvidijo zvočno ali avdiovizualno snemanje osebnega razgovora. Kadar se opravi tak posnetek, države članice zagotovijo, da je posnetek ali dobesedni prepis posnetka na voljo v povezavi s spisom prosilca.

3. Države članice zagotovijo, da ima prosilec ob koncu osebnega razgovora ali v določenem roku, preden organ za presojo izda odločbo, možnost, da pisno in/ali ustno izrazi pripombe in/ali zagotovi pojasnila glede morebitnih napačnih prevodov ali pojmovanj v zapisniku ali dobesednem zapisu. Zato države članice zagotovijo, da je prosilec v celoti seznanjen z vsebino zapisnika ali bistvenimi elementi dobesednega zapisa, po potrebi s pomočjo tolmača. Države članice potem zahtevajo, da prosilec potrdi, da vsebina zapisnika ali dobesedni zapis razgovora verno odraža razgovor.

Kadar je osebni razgovor posnet v skladu z odstavkom 2 in je posnetek dopustno dokazno sredstvo v pritožbenih postopkih iz poglavja V, ni treba, da države članice zahtevajo, da prosilec potrdi, da vsebina zapisnika ali dobesedni zapis razgovora pravilno odraža razgovor. Brez poseganja v člen 16, kadar države članice predvidijo tako dobesedni zapis kot snemanje osebnega razgovora, lahko prosilcu odrečejo, da poda pripombe in/ali zagotovi pojasnila k dobesednemu zapisu.

4. Kadar prosilec odkloni potrditev, da vsebina zapisnika ali dobesedni zapis razgovora verno odraža osebni razgovor, se razlogi za odklonitev zabeležijo v njegovem spisu.

Taka odklonitev organu za presojo ne prepreči, da odloči o prošnji.

5. Prosilci in njihovi pravni ali drugi svetovalci, kot so opredeljeni v členu 23, imajo dostop do zapisnika ali dobesednega zapisa razgovora in, če obstaja, do posnetka, preden organ za presojo izda odločbo.

Kadar države članice predvidijo tako zapis osebnega razgovora kot njegov posnetek, jim v postopkih na prvi stopnji iz poglavja III ni treba zagotoviti dostopa do posnetka. V takih primerih zagotovijo dostop do posnetka v pritožbenih postopkih iz poglavja V.

Brez poseganja v odstavek 3 tega člena lahko države članice določijo, da se dostop do zapisnika ali dobesednega zapisa razgovora ter posnetka, če ta obstaja, odobri hkrati z izdajo odločbe, kadar se prošnja obravnava v skladu s členom 31(8).

Člen 18

Zdravniški pregled

1. Kadar je organ za presojo mnenja, da je to relevantno za oceno prošnje za mednarodno zaščito v skladu s členom 4 Direktive 2011/95/EU, države članice s privolitvijo prosilca poskrbijo za zdravniški pregled prosilca glede znakov, ki bi lahko kazali na preganjanje ali hude poškodbe v preteklosti. Druga možnost je, da države članice določijo, da prosilec sam poskrbi za tak zdravniški pregled.

Zdravniške preglede iz prvega pododstavka opravijo kvalificirani zdravstveni delavci, rezultati pregledov pa se predložijo organu za presojo v najkrajšem možnem času. Države članice lahko določijo zdravstvene delavce, ki lahko opravljajo take zdravniške preglede. Če prosilec odkloni tak zdravniški pregled, to organu za presojo ne prepreči, da odloči o prošnji za mednarodno zaščito.

Zdravniški pregledi, opravljeni v skladu s tem odstavkom, se plačajo iz javnih sredstev.

2. Če se ne opravi noben zdravniški pregled v skladu z odstavkom 1, države članice obvestijo prosilce, da lahko na svojo pobudo ali na svoje stroške poskrbijo za zdravniški pregled glede znakov, ki bi lahko kazali na preganjanje ali hude poškodbe v preteklosti.

3. Organ za presojo oceni rezultate zdravniških pregledov iz odstavkov 1 in 2 skupaj z drugimi elementi prošnje.

Člen 19

Brezplačno zagotavljanje pravnih in postopkovnih informacij v postopkih na prvi stopnji

1. Države članice prosilcem v postopkih na prvi stopnji iz poglavja III na zahtevo brezplačno zagotovijo pravne in postopkovne informacije, vključno vsaj z informacijami o postopku glede na prosilčeve posebne okoliščine. V primeru zavrnilne odločbe glede prošnje na prvi stopnji države članice prosilcu poleg informacij v skladu s členom 11(2) in členom 12(1)(f) na zahtevo zagotovijo tudi informacije, ki pojasnjujejo razloge za tako odločbo, in pouk, kako jo je mogoče izpodbijati.

2. Za brezplačno zagotavljanje pravnih in postopkovnih informacij veljajo pogoji iz člena 21.

Člen 20

Brezplačna pravna pomoč in zastopanje v pritožbenih postopkih

1. Države članice prosilcem na zahtevo zagotovijo brezplačno pravno pomoč in zastopanje v pritožbenih postopkih iz poglavja V. To vključuje vsaj pripravo potrebnih postopkovnih dokumentov in prisotnost na zaslišanju pred sodiščem prve stopnje v imenu prosilca.

2. Države članice lahko zagotovijo brezplačno pravno pomoč in/ali zastopanje tudi v postopkih na prvi stopnji iz poglavja III. V takih primerih se člen 19 ne uporablja.

3. Države članice lahko določijo, da se brezplačna pravna pomoč in zastopanje ne zagotovita, kadar po mnenju sodišča ali drugega pristojnega organa prosilčeva pritožba nima dejanskih možnosti za uspeh.

Kadar odločitev, da se brezplačna pravna pomoč in zastopanje v skladu s tem odstavkom ne dodelita, sprejme organ, ki ni sodišče, države članice zagotovijo pravico prosilca do učinkovitega pravnega sredstva zoper to odločitev pred sodiščem.

Pri uporabi tega odstavka države članice zagotovijo, da pravna pomoč in zastopanje nista samovoljno omejena ter da učinkovit dostop prosilca do sodnega varstva ni oviran.

4. Za brezplačno pravno pomoč in zastopanje veljajo pogoji iz člena 21.

Člen 21

Pogoji za brezplačno zagotavljanje pravnih in postopkovnih informacij ter brezplačno pravno pomoč in zastopanje

1. Države članice lahko določijo, da brezplačne pravne in postopkovne informacije iz člena 19 zagotavljajo nevladne organizacije ali uslužbenci vladnih organov ali specializirane državne službe.

Brezplačno pravno pomoč in zastopanje iz člena 20 zagotavljajo take osebe, ki jih priznava ali dopušča nacionalno pravo.

2. Države članice lahko določijo, da se brezplačne pravne in postopkovne informacije iz člena 19 ter brezplačna pravna pomoč in zastopanje iz člena 20 dodelijo:

(a) samo tistim, ki nimajo zadosti sredstev, in/ali

(b) samo s storitvami pravnih in drugih svetovalcev, ki so v skladu z nacionalnim pravom izrecno imenovani za pomoč in zastopanje prosilcev.

Države članice lahko določijo, da se brezplačna pravna pomoč in zastopanje iz člena 20 dodelita le v pritožbenih postopkih v skladu s poglavjem V pred sodiščem prve stopnje in za nobene nadaljnje pritožbe ali preizkuse v skladu z nacionalnim pravom, vključno s ponovnimi zaslišanji ali preizkusi pritožb.

Države članice lahko uporabijo tudi člen 41(2)(c) in določijo, da se brezplačna pravna pomoč in zastopanje iz člena 20 ne dodelita prosilcem, ki niso več na njihovem ozemlju.

3. Države članice lahko določijo pravila glede načinov vložitve in obravnave prošenj za brezplačne pravne in postopkovne informacije iz člena 19 ter brezplačno pravno pomoč in zastopanje iz člena 20.

4. Poleg tega lahko države članice:

(a) določijo denarne in/ali časovne omejitve za brezplačno zagotavljanje pravnih in postopkovnih informacij iz člena 19 ter za opravljanje brezplačne pravne pomoči in zastopanja iz člena 20, pod pogojem, da take omejitve ne omejujejo samovoljno dostopa do zagotavljanja pravnih in postopkovnih informacij ter pravne pomoči in zastopanja;

(b) določijo, da obravnava prosilcev v zvezi s honorarji in drugimi stroški ni ugodnejša od obravnave njihovih državljanov v zadevah, ki se nanašajo na pravno pomoč.

5. Države članice lahko zahtevajo, da se jim v celoti ali delno povrnejo vsi odobreni stroški, če in kadar se finančni položaj prosilca znatno izboljša ali če je bila odločitev o dodelitvi takih stroškov sprejeta na podlagi neresničnih informacij, ki jih je predložil prosilec.

Člen 22

Pravica do pravne pomoči in zastopanja na vseh stopnjah postopka

1. Prosilec se na vseh stopnjah postopka, vključno po izdaji zavrnilne odločbe, na njihove lastne stroške omogoči učinkovito posvetovanje s pravnim ali drugim svetovalcem, ki ga kot takšnega priznava in dopušča nacionalno pravo, o zadevah v zvezi z njihovimi prošnjami za mednarodno zaščito.

2. Države članice lahko nevladnim organizacijam dovolijo zagotavljanje brezplačne pravne pomoči in/ali zastopanja prosilcem v postopkih iz poglavja III in poglavja V v skladu z nacionalnim pravom.

Člen 23

Obseg pravne pomoči in zastopanja

1. Države članice zagotovijo, da ima pravni ali drugi svetovalec, ki ga kot takšnega priznava ali dopušča nacionalno pravo in ki v skladu z nacionalnim pravom pomaga prosilcu ali ga zastopa, dostop do informacij iz prosilčevega spisa, na katerih temelji ali bo temeljila odločba.

Države članice lahko predvidijo izjemo, kadar bi razkritje informacij ali virov lahko ogrozilo nacionalno varnost, varnost organizacij ali oseb, ki informacije posredujejo, ali varnost oseb, ki jih te informacije zadevajo, kadar bi bili ogroženi interesi preiskave v zvezi z obravnavanjem prošelj za mednarodno zaščito s strani pristojnih organov držav članic ali bi to poslabšalo mednarodne odnose držav članic. V takih primerih države članice:

(a) omogočijo dostop do takih informacij ali virov, ki so na voljo organom iz poglavja V; in

(b) v nacionalnem pravu določijo postopke, s katerimi se zagotovi spoštovanje pravic prosilca do obrambe.

V zvezi s točko (b) lahko države članice zlasti omogočijo dostop do takih informacij ali virov pravnemu ali drugemu svetovalcu, ki je opravil varnostno preverjanje, če so informacije pomembne za obravnavanje prošnje za ali odločitev o odvzemu mednarodne zaščite;

2. Države članice zagotovijo, da ima pravni ali drugi svetovalec, ki pomaga prosilcu ali ga zastopa, v skladu s členom 10(4) ter členom 18(2)(b) in (c) Direktive 2013/33/EU za posvetovanje s prosilcem dostop do zaprtih območij, kot so ustanove za pridržanje in tranzitna območja.

3. Države članice prosilcu dovolijo, da na osebni razgovor pripelje pravnega ali drugega svetovalca, ki ga kot takšnega priznava in dopušča nacionalno pravo.

Države članice lahko zahtevajo, da lahko pravni ali drug svetovalec posreduje šele ob koncu osebnega razgovora.

4. Države članice lahko brez poseganja v ta člen ali člen 25(1)(b) določijo pravila o prisotnosti pravnih ali drugih svetovalcev na vseh razgovorih tekom postopka.

Države članice lahko zahtevajo prisotnost prosilca na osebnem razgovoru, tudi če ga v skladu z nacionalnim pravom zastopa pravni ali drugi svetovalec, in od prosilca lahko zahtevajo, da osebno odgovarja na zastavljena vprašanja.

Brez poseganja v člen 25(1)(b) odsotnost pravnega ali drugega svetovalca pristojnim organom ne preprečuje, da s prosilcem vodijo osebni razgovor.

Člen 24

Prosilci, ki potrebujejo posebna procesna jamstva

1. Države članice v razumnem roku potem, ko je podana prošnja za mednarodno zaščito, ocenijo, ali prosilec potrebuje posebna procesna jamstva.

2. Ocena iz odstavka 1 se lahko vključi v obstoječe nacionalne postopke in/ali v oceno iz člena 22 Direktive 2013/33/EU ter zanj ni potrebno, da poteka v obliki upravnega postopka.

3. Države članice zagotovijo, da se prosilcem, za katere je bilo ugotovljeno, da so prosilci, ki potrebujejo posebna procesna jamstva, zagotovi ustrezna podpora, da bi lahko uživali pravice in izpolnjevali obveznosti iz te direktive med celotnim trajanjem azilnega postopka.

Kadar take ustrezne podpore ni mogoče zagotoviti v postopkih iz člena 31(8) in člena 43, zlasti če države članice menijo, da prosilec potrebuje posebna procesna jamstva zaradi mučenja, posilstva ali drugih hujših oblik psihološkega, fizičnega ali spolnega nasilja, države članice ne uporabijo ali prenehajo uporabljati člen 31(8) in člen 43. Kadar države članice uporabljajo člen 46(6) za prosilce, za katere v skladu s tem pododstavkom ni mogoče uporabiti člena 31(8) in člena 43, države članice zagotovijo vsaj jamstva, določena v členu 46(7).

4. Države članice zagotovijo, da se potreba po posebnih procesnih jamstvih v skladu s to direktivo upošteva tudi, kadar se taka potreba pokaže v poznejši fazi postopka, ne da bi bilo zato treba ponovno začeti postopek.

Člen 25

Jamstva za mladoletnike brez spremstva

1. V vseh postopkih, ki jih predvideva ta direktiva, in brez poseganja v določbe iz členov 14 do 17 države članice:

(a) v najkrajšem možnem času sprejmejo ukrepe, s katerimi zagotovijo, da mladoletnika brez spremstva zastopa in mu pomaga zastopnik, ki mu s tem omogoči uveljavljanje pravic in izpolnjevanje obveznosti iz te direktive. Mladoletnika brez spremstva se o imenovanju zastopnika obvesti takoj. Zastopnik opravlja svoje naloge v skladu z načelom največje koristi otroka in mora imeti ustrezno strokovno znanje s tega področja. Osebo, ki ima vlogo zastopnika, se zamenja le, če je to potrebno. Organizacije ali posamezniki, katerih interesi so ali bi bili lahko v navzkrižju z interesi mladoletnika brez spremstva, ne morejo postati zastopniki. Zastopnik je lahko tudi zastopnik iz Direktive 2013/33/EU;

(b) zagotovijo, da je zastopniku dana možnost, da mladoletnika brez spremstva obvesti o pomenu ali možnih posledicah osebnega razgovora in ga po potrebi obvesti, kako naj se pripravi na osebni razgovor. Države članice zagotovijo, da je zastopnik in/ali pravni ali drugi svetovalec, ki ga kot takšnega priznava ali dovoljuje nacionalno pravo, prisoten na razgovoru ter ima možnost postavljati vprašanja ali podajati pripombe v tolikšni meri, kot to dopusti oseba, ki vodi razgovor.

Države članice lahko zahtevajo prisotnost mladoletnika brez spremstva na osebnem razgovoru, tudi če je prisoten njegov zastopnik.

2. Države članice lahko ne imenujejo zastopnika mladoletnika brez spremstva, če bo ta najverjetneje dopolnil starost 18 let pred izdajo odločbe na prvi stopnji.

3. Države članice zagotovijo, da:

(a) če se z mladoletnikom brez spremstva opravlja osebni razgovor v zvezi z njegovo prošnjo za mednarodno zaščito, kot je urejen v členih 14, 15, 16, 17 in 34, ta razgovor vodi oseba, ki ima potrebno znanje o posebnih potrebah mladoletnikov;

(b) odločbo organa za presojo v zvezi s prošnjo mladoletnika brez spremstva pripravi uradna oseba, ki ima potrebno znanje o posebnih potrebah mladoletnikov.

4. Mladoletnikom brez spremstva in njihovim zastopnikom se brezplačno zagotovi pravne in postopkovne informacije iz

člena 19 tudi v postopkih za odvzem mednarodne zaščite iz poglavja IV.

5. Države članice lahko za določitev starosti mladoletnikov brez spremstva v okviru obravnavanja prošnje za mednarodno zaščito opravijo zdravniške preglede, če imajo po splošnih izjavah prosilca ali na podlagi drugih zadevnih znakov pomisla glede njegove starosti. Če imajo države članice tudi potem še vedno pomisleke glede prosilčeve starosti, domnevajo, da je prosilec mladoleten.

Vsi zdravniški pregledi se izvajajo ob doslednem spoštovanju posameznikovega dostojanstva, najmanj posegajo v zasebnost in jih opravijo pooblašteni zdravniški delavci, ki lahko dajo karseda zanesljiv odgovor.

Kadar se opravlja zdravniške preglede, države članice zagotovijo, da:

(a) se mladoletnike brez spremstva pred obravnavanjem njihove prošnje za mednarodno zaščito obvesti o možnosti določitve starosti z zdravniškim pregledom, in sicer v jeziku, ki ga razumejo ali za katerega se lahko upravičeno domneva, da ga razumejo. Obvestilo vključuje informacije o načinu pregleda in o možnih posledicah rezultata zdravniškega pregleda za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito ter tudi o posledicah, če mladoletnik brez spremstva odkloni ta zdravniški pregled;

(b) mladoletniki brez spremstva in/ali njihovi zastopniki privolijo v zdravniški pregled za določitev starosti zadevnega mladoletnika in

(c) odločba o zavrnitvi prošnje za mednarodno zaščito mladoletnika brez spremstva, ki je odklonil zdravniški pregled, ne temelji izključno na tej odklonitvi.

Dejstvo, da je mladoletnik brez spremstva odklonil zdravniški pregled, organu za presojo ne prepreči, da odloči o prošnji za mednarodno zaščito.

6. Največja korist otroka je najpomembnejše vodilo držav članic pri izvajanju te direktive.

Kadar države članice med azilnim postopkom ugotovijo, da gre za mladoletnika brez spremstva, lahko:

(a) uporabijo ali še naprej uporabljajo člen 31(8) le, če:

(i) prosilec prihaja iz države, ki izpolnjuje merila za to, da se lahko šteje za varno izvorno državo v smislu te direktive;

- (ii) je prosilec vložil naknadno prošnjo za mednarodno zaščito, ki ni nedopustna v skladu s členom 40(5); ali
- (iii) obstajajo tehtni razlogi za domnevo, da prosilec predstavlja grožnjo za nacionalno varnost ali javni red države članice, ali če je bil prosilec zaradi tehtnih razlogov javne varnosti ali javnega reda po nacionalnem pravu prisilno izgnan;
- (b) uporabijo ali še naprej uporabljajo člen 43 v skladu s členi 8 do 11 Direktive 2013/33/EU le, če:
- (i) prosilec prihaja iz države, ki izpolnjuje merila za to, da se lahko šteje za varno izvorno državo v smislu te direktive,
- (ii) je prosilec vložil naknadno prošnjo za mednarodno zaščito;
- (iii) obstajajo tehtni razlogi za domnevo, da prosilec predstavlja grožnjo za nacionalno varnost ali javni red države članice, ali če je bil prosilec zaradi tehtnih razlogov javne varnosti ali javnega reda po nacionalnem pravu prisilno izgnan;
- (iv) obstajajo utemeljeni razlogi za domnevo, da je država, ki ni država članica, za prosilca varna tretja država v skladu s členom 38;
- (v) je prosilec zavedel organe s predložitvijo ponarejenih dokumentov; ali
- (vi) je prosilec zlonamerno uničil ali odsvojil osebni dokument ali potno listino, ki bi pomagala pri ugotavljanju njegove identitete ali državljanstva.
- Države članice lahko uporabijo točke (v) in (vi) le v posameznih primerih, kadar obstajajo tehtni razlogi, da se šteje, da skuša prosilec prikriti pomembne elemente, zaradi katerih bi bila verjetno izdana zavrnilna odločba, in če je imel prosilec vse možnosti – ob upoštevanju potrebe po posebnih procesnih jamstvih mladoletnikov brez spremstva –, da predstavi utemeljene razloge za ravnanje iz točk (v) in (vi), tudi s posvetovanjem s svojim zastopnikom;
- (c) štejejo prošnjo za nedopustno v skladu s členom 33(2)(c), če država, ki ni država članica, velja za varno tretjo državo za prosilca v skladu s členom 38 pod pogojem, da je to v največjo korist mladoletnika;
- (d) uporabijo postopek iz člena 20(3), kadar ima zastopnik mladoletnika pravno izobrazbo po nacionalnem pravu.

Brez poseganja v člen 41 države članice pri uporabi člena 46(6) v primeru mladoletnikov brez spremstva v vsakem primeru zagotovijo vsaj jamstva, določena v členu 46(7).

Člen 26

Pridržanje

1. Države članice osebe ne pridržijo zgolj zaradi tega, ker je prosilec. Razlogi in pogoji za pridržanje ter jamstva, ki so na voljo pridržanim prosilcem, so v skladu z Direktivo 2013/33/EU.

2. Kadar je prosilec pridržan, države članice zagotovijo možnost pospešenega sodnega preizkusa v skladu z Direktivo 2013/33/EU.

Člen 27

Postopek v primeru umika prošnje

1. Če nacionalno pravo države članice dopušča možnost izrecnega umika prošnje, države članice v primeru, da prosilec izrecno umakne svojo prošnjo za mednarodno zaščito, zagotovijo, da organ za presojo izda sklep o preinitvi postopka ali odločbo o zavrnitvi prošnje.

2. Države članice se lahko odločijo tudi, da lahko organ za presojo prekine postopek brez izdaje sklepa. V tem primeru države članice zagotovijo, da organ za presojo v prosilcev spis vnese ustrezen zaznamek.

Člen 28

Postopek v primeru implicitnega umika prošnje ali odstopa od nje

1. Kadar obstajajo upravičeni razlogi za domnevo, da je prosilec za implicitno umaknil svojo prošnjo ali od nje odstopil, države članice zagotovijo, da organ za presojo sprejme sklep o preinitvi postopka ali, če na podlagi ustrezne vsebinske preučitve prošnje v skladu s členom 4 Direktive 2011/95/EU šteje, da je prošnja neutemeljena, odločbo o zavrnitvi prošnje.

Države članice lahko domnevajo, da je prosilec implicitno umaknil prošnjo za mednarodno zaščito ali od nje odstopil, zlasti kadar se ugotovi:

- (a) da se ni odzval na zahteve, da sporoči bistvene informacije za svojo prošnjo v smislu člena 4 Direktive 2011/95/EU ali se ni udeležil osebne razgovora, kot je določen v členih 14 do 17 te direktive, razen če v razumnem roku dokaže, da je bila njegova opustitev posledica okoliščin, na katere ni mogel vplivati;

- (b) da je pobegnil ali brez dovoljenja zapustil kraj, kjer je živel ali bil pridržan, ne da bi to v razumnem roku sporočil pristojnemu organu, ali da v razumnem roku ni izpolnil obveznosti javljanja ali drugih obveznosti komuniciranja, razen če prosilec dokaže, da je bilo to posledica okoliščin, na katere ni mogel vplivati.

Za namene izvajanja teh določb lahko države članice določijo roke ali smernice.

2. Države članice zagotovijo, da je prosilec, ki se ponovno javi pristojnemu organu po izdaji sklepa o prekinitvi postopka iz odstavka 1 tega člena, upravičen zahtevati ponovno uvedbo njegovega postopka ali podati novo prošnjo, za katero se ne uporablja postopek iz členov 40 in 41.

Države članice lahko določijo rok najmanj devetih mesecev, po katerem postopka ni mogoče ponovno uvesti, nova prošnja pa se obravnava kot naknadna prošnja, za katero se uporablja postopek iz členov 40 in 41. Države članice lahko določijo, da se lahko postopek nadaljuje samo enkrat.

Države članice zagotovijo, da takšna oseba ni odstranjena v nasprotju z načelom nevračanja.

Države članice lahko organu za presojo dovolijo, da se obravnavanje prošnje nadaljuje v fazi, v kateri je bilo prekinjeno.

3. Ta člen ne posega v Uredbo (EU) št. 604/2013.

Člen 29

Vloga UNHCR

1. Države članice omogočijo UNHCR:

- (a) dostop do prosilcev, vključno s tistimi, ki so pridržani ali se nahajajo na meji ali v tranzitnih območjih;
- (b) dostop do informacij o posameznih prošnjah za mednarodno zaščito, o poteku postopka in o izdanih odločbah, če s tem soglaša prosilec;
- (c) da v okviru izvajanja svojih nadzornih nalog po 35. členu Ženevske konvencije predstavi svoje mnenje v zvezi s posameznimi prošnjami za mednarodno zaščito vsem pristojnim organom v kateri koli fazi postopka.

2. Odstavek 1 se uporablja tudi za vse organizacije, ki delujejo v imenu UNHCR na ozemlju države članice na podlagi sporazuma z zadevno državo članico.

Člen 30

Zbiranje informacij o posameznih primerih

Pri obravnavanju posameznih primerov države članice:

- (a) domnevnim pregonalcem ali povzročiteljem resnih poškodb ne razkrijejo informacij o posameznih prošnjah za mednarodno zaščito ali dejstva, da je bila prošnja podana;
- (b) ne pridobivajo nikakršnih informacij od domnevnih pregonalcev ali povzročiteljev resnih poškodb tako, da bi bili ti subjekti neposredno obveščeni, da je zadevni prosilec podal prošnjo, kar bi ogrozilo telesno integriteto prosilca ali oseb, ki jih vzdržuje, ali svobodo in varnost njegovih družinskih članov, ki še vedno živijo v izvorni državi.

POGLAVJE III

POSTOPKI NA PRVI STOPNJI

ODDELEK I

Člen 31

Postopek obravnavanja

1. Države članice obravnavajo prošnje za mednarodno zaščito v postopku obravnavanja, ki je v skladu s temeljnimi načeli in jamstvi iz poglavja II.

2. Države članice zagotovijo, da se takšen postopek obravnavanja zaključi v najkrajšem možnem času, ne da bi to vplivalo na ustreznost in celovitost obravnave.

3. Države članice zagotovijo, da se postopek obravnavanja zaključi v šestih mesecih od vložitve prošnje.

Kadar se prošnja obravnava po postopku, določenem v Uredbi (EU) št. 604/2013, šestmesečni rok začne teči takrat, ko se v skladu z navedeno uredbo ugotovi, katera država članica je odgovorna za njeno obravnavanje, prosilec pa je na ozemlju te države članice in pod nadzorom pristojnega organa.

Države članice lahko šestmesečni rok iz tega odstavka podaljšajo za največ devet mesecev kadar:

- (a) primer vključuje zapletena dejanska in /ali pravna vprašanja;

(b) veliko državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva hkrati zaprosi za mednarodno zaščito, zaradi česar je postopek v praksi zelo težko zaključiti v šestmesečnem roku;

(c) je zamudo jasno mogoče pripisati temu, da prosilec ni izpolnil svojih obveznosti iz člena 13.

Izjemoma lahko države članice v ustrezno utemeljenih okoliščinah za največ tri mesece prekoračijo roke iz tega odstavka, da bi zagotovile ustrezno in celovito obravnavo prošnje za mednarodno zaščito.

4. Brez poseganja v člena 13 in 18 Direktive 2011/95/EU lahko države članice odložijo zaključek postopka obravnavanja, kadar se zaradi negotovih razmer v izvorni državi, za katere se predvideva, da sočasne, od organa za presojo ne more upravičeno pričakovati, da bo odločil o prošnji v rokih iz odstavka 3. V takem primeru države članice:

(a) vsaj vsakih šest mesecev pregledajo razmere v tej izvorni državi;

(b) zadevne prošilce v razumnem roku obvestijo o razlogih za odlog;

(c) Komisijo v razumnem roku obvestijo o odložitvi postopkov za to izvorno državo.

5. Države članice postopek obravnavanja v vsakem primeru zaključijo najpozneje v roku 21 mesecev od vložitve prošnje.

6. Kadar o prošnji ni mogoče odločiti v šestih mesecih, države članice zagotovijo, da zadevni prosilec:

(a) prejme obvestilo o zamudi ter

(b) na njegovo zahtevo prejme informacije o razlogih za zamudo in roku, v katerem lahko pričakuje odločbo v zvezi s svojo prošnjo.

7. Države članice lahko v skladu s temeljnimi načeli in jamstvi iz poglavja II prednostno obravnavajo prošnjo za mednarodno zaščito, zlasti:

(a) kadar je verjetno, da je utemeljena;

(b) kadar jo je vložil prosilec, ki je ranljiva oseba v smislu člena 22 Direktive 2013/33/EU ali ki potrebuje posebna procesna jamstva, zlasti mladoletnik brez spremstva.

8. Države članice lahko določijo, da se v skladu s temeljnimi načeli in jamstvi iz poglavja II prošnje obravnavajo pospešeno in/ali v skladu s členom 43 na meji ali v tranzitnem območju, če:

(a) je prosilec pri predložitvi svoje prošnje in navajanju dejstev omenil samo vprašanja, ki niso pomembna za preučitev, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive 2011/95/EU;

(b) prosilec prihaja iz varne izvorne države v smislu te direktive;

(c) je prosilec zavajal organe tako, da je dajal napačne informacije ali dokumente ali zamočal pomembne informacije ali dokumente o svoji identiteti in/ali državljanstvu, ki bi lahko negativno vplivali na odločitev;

(d) je verjetno, da je prosilec zlonamerno uničil ali odsvojil osebni dokument ali potno listino, ki bi pomagala pri ugotavljanju njegove identitete ali državljanstva;

(e) so prosilčeve navedbe očitno nedosledne in protislovne, očitno lažne ali očitno malo verjetne in v nasprotju z dovolj preverjenimi informacijami o izvorni državi, zaradi česar je njegova prošnja očitno neprepričljiva glede trditve, da prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive 2011/95/EU;

(f) je prosilec vložil naknadno prošnjo za mednarodno zaščito, ki ni dopustna v skladu s členom 40(5);

(g) je prosilec podal prošnjo samo zaradi tega, da bi odložil ali onemogočil izvršitev prejšnje ali skorajšnje odločbe, na podlagi katere bi moral biti odstranjen;

(h) je prosilec nezakonito vstopil na ozemlje države članice ali protipravno podaljšal svoje bivanje in se brez pravega razloga ni javil oblastem ali ni podal prošnje za mednarodno zaščito v najkrajšem možnem času glede na okoliščine njegovega vstopa;

(i) prosilec noče izpolniti obveznosti v zvezi z oddajo prstnih odtisov v skladu z Uredbo (EU) št. 603/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi sistema Eurodac za primerjavo prstnih odtisov zaradi učinkovite uporabe Uredbe (EU) št. 604/2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, in o zahtevah za primerjavo s podatki iz sistema Eurodac, ki jih vložijo organi kazenskega pregona držav članic in Europol zaradi kazenskega pregona⁽¹⁾; ali

(j) obstajajo tehtni razlogi za domnevo, da lahko prosilec predstavlja grožnjo za nacionalno varnost ali javni red države članice, ali če je bil prosilec zaradi tehtnih razlogov javne varnosti ali javnega reda po nacionalnem pravu prisilno izgnan.

9. Države članice določijo roke za sprejetje odločitve v postopku na prvi stopnji v skladu z odstavkom 6. Ti roki so razumni.

Brez poseganja v odstavka 3 in 5 lahko države članice podaljšajo te roke, kadar je to potrebno za zagotovitev ustrezne in celovite obravnave prošnje za mednarodno zaščito.

Člen 32

Neutemeljene prošnje

1. Brez poseganja v člen 27 lahko države članice štejejo prošnjo za neutemeljeno le, če je organ za presojo ugotovil, da prosilec ne izpolnjuje pogojev za mednarodno zaščito na podlagi Direktive 2011/95/EU.

2. V primerih neutemeljenih prošenj, za katere se uporablja katera koli od okoliščin, ki so našteje v členu 31(8), lahko države članice prošnjo štejejo tudi za očitno neutemeljeno, če jo kot tako predvideva nacionalna zakonodaja.

ODDELEK II

Člen 33

Nedopustne prošnje

1. Poleg primerov, v katerih se prošnja ne preučuje v skladu z Uredbo (EU) št. 604/2013, se od držav članic ne zahteva, da preučijo, ali prosilec izpolnjuje pogoje za mednarodno zaščito v skladu z Direktivo 2011/95/EU, kadar se prošnja šteje za nedopustno v skladu s tem členom.

⁽¹⁾ Glej stran 1 tega Uradnega lista.

2. Države članice lahko štejejo prošnjo za mednarodno zaščito za nedopustno le, če:

(a) je druga država članica priznala mednarodno zaščito;

(b) se država, ki ni država članica, šteje za prvo državo azila za prosilca na podlagi člena 35;

(c) se država, ki ni država članica, šteje za varno tretjo državo za prosilca na podlagi člena 38;

(d) je prošnja naknadna prošnja, ne da bi se pojavili novi elementi ali ugotovitve v zvezi z vprašanjem, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive 2011/95/EU, oziroma ne da bi prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve; ali

(e) vzdrževana oseba prosilca vloži prošnjo, potem ko je v skladu s členom 7(2) soglašala, da bo njen primer del prošnje, ki je bila vložena v njenem imenu, in ne obstajajo nikakršna dejstva v zvezi z vzdrževano osebo, ki bi upravičevala ločeno prošnjo.

Člen 34

Posebna pravila glede razgovora o dopustnosti

1. Države članice prosilcem omogočijo, da predstavijo svoje mnenje o uporabi razlogov iz člena 33 za njihove posebne okoliščine, preden organ za presojo odloči o dopustnosti prošnje za mednarodno zaščito. V ta namen države članice opravijo osebni razgovor o dopustnosti prošnje. Države članice lahko izjemo storijo le v skladu s členom 42, v primeru naknadne prošnje.

Ta odstavek ne posega v člen 4(2)(a) te direktive in člen 5 Uredbe (EU) št. 604/2013.

2. Države članice lahko določijo, da lahko osebni razgovor o dopustnosti prošnje za mednarodno zaščito vodi osebje drugih organov, ki niso organ za presojo. V takem primeru države članice zagotovijo, da se tako osebje pred tem udeleži osnovnega usposabljanja o mednarodnem pravu na področju človekovih pravic, pravnem redu Unije o azilu in tehnikah vodenja razgovorov.

ODDELEK III

Člen 35

Koncept prve države azila

Za posameznega prosilca se šteje država za prvo državo azila, če:

- (a) je bil prosilcu v tej državi priznan status begunca in se lahko še vedno sklicuje na to zaščito ali
- (b) sicer v tej državi uživa zadostno zaščito, vključno z načelom nevračanja,

pod pogojem, da bo v to državo ponovno sprejet.

Pri uporabi koncepta prve države azila za posebne okoliščine posameznega prosilca lahko države članice upoštevajo člen 38(1). Prosilec lahko izpodbija uporabo koncepta prve države azila s sklicevanjem na svoje posebne okoliščine.

Člen 36

Koncept varne izvorne države

1. Tretja država, ki je bila v skladu s to direktivo označena za varno izvorno državo, se lahko po individualnem obravnavanju prošnje šteje za določenega prosilca za varno izvorno državo le, če:

- (a) ima prosilec državljanstvo te države ali
- (b) je prosilec oseba brez državljanstva in je imel prej običajno prebivališče v tej državi

ter če ni izkazal nikakršnih tehtnih razlogov, zaradi katerih bi se štelo, da ta država glede na njegove posebne okoliščine in v smislu njegovega izpolnjevanja pogojev kot upravičenca do subsidiarne zaščite, v skladu z Direktivo 2011/95/EU ni varna izvorna država.

2. Države članice v nacionalni zakonodaji določijo nadaljnja pravila in podrobnosti o načinu uporabe koncepta varne izvorne države.

Člen 37

Nacionalna označitev tretjih držav za varne izvorne države

1. Države članice lahko ohranijo ali sprejmejo zakonodajo, ki v skladu s Prilogo I dopušča nacionalno označitev varnih izvornih držav za namene obravnavanja prošenj za mednarodno zaščito.

2. Države članice redno preverjajo razmere v tretjih državah, označenih kot varne države izvora v skladu s tem členom.

3. Ocenjevanje, ali je država varna izvorna država v skladu s tem členom, temelji na različnih virih informacij, vključujoč zlasti informacije iz drugih držav članic, EASO, UNHCR, Sveta Evrope in drugih ustreznih mednarodnih organizacij.

4. Države članice obveščajo Komisijo o državah, ki so v skladu s tem členom označene za varne izvorne države.

Člen 38

Koncept varne tretje države

1. Države članice lahko uporabijo koncept varne tretje države le, če so pristojni organi prepričani, da se z osebo, ki išče mednarodno zaščito, v zadevni tretji državi ravna v skladu z naslednjimi načeli:

- (a) življenje in svoboda nista ogroženi zaradi rasne, verske ali narodne pripadnosti, pripadnosti določeni družbeni skupini ali političnega prepričanja;
- (b) ni tveganja resne škode, kot je opredeljena v Direktivi 2011/95/EU;
- (c) v skladu z Ženevsko konvencijo se spoštuje načelo nevračanja;
- (d) spoštuje se prepoved odstranitve, ki bi kršila prepoved mučenja ter krutega, nečloveškega in ponižujočega ravnanja, kakor je določena v mednarodnem pravu; in
- (e) mogoče je zaprositi za status begunca ter, če je ugotovljeno, da je oseba res begunec, pridobiti zaščito v skladu z Ženevsko konvencijo.

2. Uporaba koncepta varne tretje države je možna na podlagi pravil nacionalnega prava, kar vključuje:

- (a) pravila, ki zahtevajo zvezo med prosilcem in zadevno tretjo državo, na podlagi katere bi bilo smiselno, da ta oseba odide v to državo;
- (b) metodološka pravila, ki pristojnim organom omogočajo, da ugotovijo, da lahko koncept varne tretje države uporabijo za posamezno državo ali v zvezi s posameznim prosilcem. Takšna metodologija vključuje preučitev varnosti države od primera do primera za določenega prosilca in/ali nacionalno označitev držav, ki se na splošno štejejo za varne;
- (c) pravila, ki v skladu z mednarodnim pravom omogočajo posamično preučitev, ali je zadevna tretja država za določenega prosilca varna, in ki prosilcu omogočajo vsaj izpodbijanje uporabe koncepta varne tretje države z utemeljitvijo, da tretja država v njegovih posebnih okoliščinah ni varna. Prosilcu se omogoči tudi, da izpodbija obstoj zveze med njim in tretjo državo v skladu s točko (a).

3. Pri izvajanju odločbe, ki temelji izključno na tem členu, države članice:

(a) o tem obvestijo prosilca in

(b) posredujejo prosilcu dokument, s katerim oblastem tretje države v jeziku te države sporočajo, da prošnja vsebinsko ni bila obravnavana.

4. Kadar tretja država zadevnemu prosilcu ne dovoli vstopa na svoje ozemlje, države članice zagotovijo dostopnost postopka v skladu s temeljnimi načeli in jamstvi iz poglavja II.

5. Države članice redno obveščajo Komisijo o državah, za katere se v skladu z določbami tega člena uporablja ta koncept.

Člen 39

Koncept evropske varne tretje države

1. Države članice lahko določijo, da se, kadar pristojni organ na podlagi dejstev ugotovi, da prosilec poskuša nezakonito vstopiti ali da je nezakonito vstopil na ozemlje države članice iz varne tretje države iz odstavka 2, ne opravi obravnavanja ali ne opravi celovitega obravnavanja prošnje za mednarodno zaščito in varnosti prosilca glede na njegove posebne okoliščine, kot je navedeno v poglavju II.

2. Za namene odstavka 1 se tretja država lahko šteje za varno tretjo državo samo, kadar:

(a) je ratificirala in spoštuje določbe Ženevske konvencije brez kakršnih koli geografskih omejitev;

(b) ima z zakonom predpisan azilni postopek ter

(c) je ratificirala Evropsko konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin ter spoštuje njene določbe, vključno s standardi za učinkovita pravna sredstva.

3. Prosilec lahko nasprotuje uporabi koncepta evropske varne tretje države z utemeljitvijo, da zadevna tretja država v njegovih posebnih okoliščinah ni varna.

4. Zadevne države članice v nacionalnem pravu v skladu z načelom nevračanja določijo načine izvajanja določb odstavka 1 in posledice odločb na podlagi teh določb, vključno z določitvijo izjem pri izvajanju tega člena zaradi humanitarnih ali političnih razlogov ali razlogov v zvezi z mednarodnim javnim pravom.

5. Pri izvajanju odločbe, ki temelji izključno na tem členu, države članice:

(a) o tem obvestijo prosilca in

(b) posredujejo prosilcu dokument, s katerim oblastem tretje države v jeziku te države sporočajo, da prošnja vsebinsko ni bila obravnavana.

6. Kadar varna tretja država prosilca ne sprejme ponovno, države članice zagotovijo dostopnost postopka v skladu s temeljnimi načeli in jamstvi iz poglavja II.

7. Države članice redno obveščajo Komisijo o državah, za katere se v skladu s tem členom uporablja ta koncept.

ODDELEK IV

Člen 40

Naknadna prošnja

1. Kadar oseba, ki je zaprosila za mednarodno zaščito v državi članici, poda naknadne navedbe ali vloži naknadno prošnjo v isti državi članici, ta država članica obravnava te naknadne navedbe ali elemente naknadne prošnje v okviru obravnavanja predhodne prošnje ali v okviru preizkusa izdane odločbe ali odločanja o pritožbi zoper izdano odločbo, če lahko pristojni organi v teh postopkih upoštevajo in obravnavajo vse elemente naknadnih navedb ali naknadne prošnje.

2. Za namene odločanja o dopustnosti prošnje za mednarodno zaščito v skladu s členom 33(2)(d) je naknadna prošnja za mednarodno zaščito najprej predmet predhodne obravnave o tem, ali so se pojavili novi elementi ali ugotovitve v zvezi z vprašanjem, ali prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive 2011/95/EU, oziroma je prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve.

3. Če se v predhodni obravnavi iz odstavka 2 ugotovi, da so se pojavili novi elementi ali ugotovitve, ki pomembno povečujejo verjetnost, da prosilec izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, na podlagi Direktive 2011/95/EU, oziroma da je prosilec navedel take nove elemente ali ugotovitve, se obravnavanje prošnje nadaljuje v skladu s poglavjem II. Države članice lahko določijo tudi druge razloge za nadaljnje obravnavanje naknadne prošnje.

4. Države članice lahko odločijo, da bo prošnja nadalje obravnavana le, če zadevni prosilec brez svoje krivde v predhodnem postopku ni mogel uveljaviti okoliščin iz odstavkov 2 in 3 tega člena, zlasti z uveljavljanjem svoje pravice do učinkovitega pravnega sredstva v skladu s členom 46.

5. Kadar se v skladu s tem členom obravnavanje naknadne prošnje ne nadaljuje, se naknadna prošnja šteje za nedopustno v skladu s členom 33(2)(d).

6. Postopek iz tega člena se lahko uporabi tudi v primeru:

(a) vzdrževane osebe, ki vloži prošnjo, potem ko je v skladu s členom 7(2) soglašala, da bo njen primer del prošnje, ki je bila vložena v njenem imenu; in/ali

(b) neporočenega mladoletnika, ki vloži prošnjo, potem ko je bila prošnja vložena v njegovem imenu v skladu s členom 7(5)(c).

V teh primerih se bo v okviru predhodne obravnave iz odstavka 2 preučilo, ali obstajajo dejstva v zvezi z okoliščinami vzdrževane osebe ali neporočenega mladoletnika, ki upravičujejo ločeno prošnjo.

7. Kadar oseba, v zvezi s katero je treba izvršiti odločbo o premestitvi v skladu z Uredbo (EU) št. 604/2013, poda naknadne navedbe ali vloži naknadno prošnjo v državi, ki izvede premestitev, takšne navedbe ali naknadne prošnje v skladu s to direktivo obravnava odgovorna država članica, kot je določeno v navedeni uredbi.

Člen 41

Izjeme glede pravice ostati v državi članici v primeru naknadne prošnje

1. Države članice lahko predvidijo izjemo glede pravice ostati na njihovem ozemlju, kadar oseba:

(a) vloži prvo naknadno prošnjo, katere obravnavanje se v skladu s členom 40(5) ne nadaljuje, samo zato da bi odločila ali onemogočila izvršitev odločbe, na podlagi katere bi morala biti ta oseba odstranjena, ali

(b) po izdaji dokončnega sklepa o nedopustnosti prve naknadne prošnje v skladu s členom 40(5) ali dokončne odločbe o zavrnitvi te prošnje kot neutemeljene poda drugo naknadno prošnjo v isti državi članici.

Države članice lahko predvidijo takšno izjemo le, kadar organ za presojo meni, da odločba o vrnitvi ne bo povzročila neposrednega ali posrednega vračanja, s katerim bi bile kršene mednarodne obveznosti in obveznosti Unije te države članice.

2. V primerih iz odstavka 1 lahko države članice tudi:

(a) odstopajo od rokov, ki se v skladu z nacionalnim pravom običajno uporabljajo v pospešenih postopkih, če se prošnja obravnava pospešeno v skladu s členom 31(8)(g);

(b) odstopajo od rokov, ki se v skladu z nacionalnim pravom običajno uporabljajo v postopkih ugotavljanja dopustnosti iz členov 33 in 34, in/ali

(c) odstopajo od člena 46(8).

Člen 42

Postopkovna pravila

1. Države članice zagotovijo, da so vsem prosilcem, katerih prošnja je predmet predhodne obravnave v skladu s členom 40, zagotovljena jamstva iz člena 12(1).

2. Države članice lahko v nacionalnem pravu določijo pravila o predhodni obravnavi v skladu s členom 40. Ta pravila lahko med drugim:

(a) obvezujejo zadevnega prosilca, da navede dejstva in predloži dokaze, ki upravičujejo nov postopek;

(b) dovoljujejo izvedbo predhodne obravnave zgolj na podlagi pisnih navedb brez osebnega razgovora, razen v primerih iz člena 40(6).

Ta pravila prosilcu ne smejo onemogočiti dostopa do novega postopka, niti ne povzročiti dejanskega izničenja ali resne okrnjenosti tega dostopa.

3. Države članice zagotovijo, da je prosilec ustrezno obveščen o izidu predhodne obravnave in, če se prošnja ne bo nadalje obravnavala, o razlogih za to in možnostih za pritožbo ali preizkus te odločitve.

ODDELEK V

Člen 43

Postopki na meji

1. Države članice lahko v skladu s temeljnimi načeli in jamstvi iz poglavja II predvidijo postopke, v katerih se na mejah ali v tranzitnih območjih države članice odloča o:

(a) dopustnosti prošnje v skladu s členom 33, ki je bila podana na takih krajih; in/ali

(b) vsebini prošenj v postopku iz člena 31(8).

2. Države članice zagotovijo, da se v postopkih iz odstavka 1 odločitev sprejme v razumnem roku. Če odločitev ni sprejeta v štirih tednih, se prosilcu dovoli vstop na ozemlje države članice, da bi se njegova prošnja obravnavala v skladu z ostalimi določbami te direktive.

3. V primeru prihodov, pri katerih gre za veliko državljanov tretjih držav ali oseb brez državljanstva, ki vložijo prošnje za mednarodno zaščito na meji ali v tranzitnih območjih, zaradi česar v praksi ni mogoče izvajati določb iz odstavka 1, je te postopke mogoče izvajati tudi, kadar in kolikor časa so ti državljani tretjih držav in osebe brez državljanstva normalno nastanjeni v bližini meje ali tranzitnega območja.

POGLAVJE IV

POSTOPKI ZA ODVZEM MEDNARODNE ZAŠČITE

Člen 44

Odvzem mednarodne zaščite

Države članice zagotovijo, da se lahko postopek odvzema mednarodne zaščite določeni osebi začne, kadar se pojavijo novi elementi ali ugotovitve, ki kažejo, da je treba veljavnost mednarodne zaščite ponovno preučiti.

Člen 45

Postopkovna pravila

1. Države članice zagotovijo, da so, kadar pristojni organ preučuje možnost odvzema mednarodne zaščite državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva v skladu s členom 14 ali 19 Direktive 2011/95/EU, tej osebi zagotovljena naslednja jamstva:

- (a) pisno obvestilo, da pristojni organ ponovno preučuje, ali izpolnjuje pogoje kot upravičenec do mednarodne zaščite, in o razlogih za takšno preučevanje in
- (b) možnost, da na osebnem razgovoru v skladu s členom 12(1)(b) ter členi 14 do 17 ali v pisni izjavi navede razloge, zakaj ji mednarodna zaščita ne bi smela biti odvzeta.

2. Poleg tega države članice zagotovijo, da v okviru takšnega postopka iz odstavka 1:

- (a) pristojni organ lahko pridobi točne in ažurne informacije o splošnih razmerah, ki vladajo v izvornih državah zadevnih

oseb, iz različnih virov, kot sta na primer, kadar je to primerno, EASO in UNHCR; in

- (b) pri zbiranju informacij o posameznem primeru ponovne preučitve mednarodne zaščite se informacije od preganjalca(-ev) ali povzročitelja(-ev) resne škode ne pridobivajo tako, da bi bili ta(ti) preganjalec(-i) ali povzročitelj(-i) neposredno obveščen(-i), da je zadevna oseba upravičenec do mednarodne zaščite, katere status se ponovno preučuje, kar bi ogrozilo telesno integriteto te osebe ali oseb, ki jih vzdržuje, ali svobodo in varnost njenih družinskih članov, ki še vedno živijo v izvorni državi.

3. Države članice zagotovijo, da se odločba pristojnega organa o odvzemu mednarodne zaščite izda v pisni obliki. Odločba vsebuje obrazložitev dejanskih in pravnih razlogov zanj ter pisni pouk o tem, kako jo je mogoče izpodbijati.

4. Ko pristojni organ izda odločbo o odvzemu mednarodne zaščite, se prav tako uporabljajo člen 20, člen 22, člen 23(1) in člen 29.

5. Z odstopanjem od odstavkov 1, 2, 3 in 4 tega člena se države članice lahko odločijo, da mednarodna zaščita preneha po samem zakonu, kadar se je upravičenec do mednarodne zaščite nedvoumno odpovedal, da se ga prizna kot takega. Država članica lahko določi tudi, da mednarodna zaščita preneha po samem zakonu, če je upravičenec do mednarodne zaščite postal državljan te države članice.

POGLAVJE V

PRITOŽBENI POSTOPKI

Člen 46

Pravica do učinkovitega pravnega sredstva

1. Države članice zagotovijo, da imajo prosilci pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem zoper:

- (a) odločbo, izdano v zvezi z njegovo prošnjo za mednarodno zaščito, vključno z odločbo:

- (i) o neutemeljenosti prošnje v zvezi s statusom begunca in/ali subsidiarne zaščite,

- (ii) o nedopustnosti prošnje v skladu s členom 33(2),

- (iii) sprejeto na meji ali v tranzitnih območjih države članice, kot je opisano v členu 43(1);

(iv) ne opravi obravnavanja na podlagi člena 39;

(b) zavrnitev ponovne uvedbe postopka obravnavanja prošnje po njegovi prekinitvi v skladu s členoma 27 in 28;

(c) odločbo o odvzemu mednarodne zaščite v skladu s členom 45.

2. Države članice zagotovijo, da imajo osebe, ki jih je organ za presojo priznal kot upravičene do subsidiarne zaščite, pravico do učinkovitega pravnega sredstva na podlagi odstavka 1 zoper odločbo o neutemeljenosti prošnje v zvezi s statusom begunca.

Brez poseganja v odstavek 1(c), kadar status subsidiarne zaščite, ki ga prizna država članica, omogoča iste pravice in koristi kot status begunca po pravu Unije in nacionalnem pravu, sme ta država članica šteti, da je pritožba zoper odločbo o neutemeljenosti prošnje v zvezi s statusom begunca nedopustna zaradi nezadostnega interesa prosilca za nadaljevanje postopka.

3. Države članice zaradi spoštovanja odstavka 1 zagotovijo, da učinkovito pravno sredstvo vsaj v pritožbenih postopkih pred sodiščem prve stopnje zagotavlja podrobno in *ex nunc* presojo dejstev in pravnih vprašanj, po potrebi vključno s presojo potreb po mednarodni zaščiti v skladu z Direktivo 2011/95/EU.

4. Države članice določijo razumne roke in druga potrebna pravila za uveljavljanje pravice prosilca do učinkovitega pravnega sredstva v skladu z odstavkom 1. Roki prosilec ne smejo onemogočiti ali pretirano otežiti takega uveljavljanja.

Države članice lahko določijo tudi, da se odločbe, izdane na podlagi člena 43, preizkusijo po uradni dolžnosti.

5. Brez poseganja v odstavek 6 države članice prosilec dovolijo, da ostanejo na njihovem ozemlju do izteka roka, v katerem lahko uveljavljajo svojo pravico do učinkovitega pravnega sredstva in, če so tako pravico v tem roku uveljavljali, pa do zaključka postopka s pravnim sredstvom.

6. V primeru odločbe:

(a) o očitni neutemeljenosti prošnje v skladu s členom 32(2) ali odločbe o neutemeljenosti prošnje po obravnavi v skladu s členom 31(8), razen v primerih, ko te odločbe temeljijo na okoliščinah iz člena 31(8)(h);

(b) o nedopustnosti prošnje v skladu s členom 33(2)(a), (b) ali (d);

(c) o zavrnitvi nadaljevanja obravnavanja prosilčeve zadeve, ki je bilo prekinjeno v skladu s členom 28, ali

(d) o neobravnavanju ali nepopolnem obravnavanju prošnje v skladu s členom 39,

sodišče na podlagi prošnje prosilca ali na lastno pobudo odloči o pravici prosilca, da ostane na ozemlju države članice, če zaradi take odločitve prosilcu preneha pravica ostati v državi članici, in kadar v takih primerih v nacionalnem pravu ni predvidena pravica ostati v državi članici do zaključka postopka s pravnim sredstvom.

7. Odstavek 6 se uporablja le za postopke iz člena 43, pod pogojem, da:

(a) ima prosilec na voljo potrebno tolmačenje, pravno pomoč in vsaj en teden, da pripravi prošnjo in predloži sodišču razloge za odobritev pravice ostati na ozemlju do zaključka postopka s pravnim sredstvom, in

(b) sodišče v okviru obravnavanja prošnje iz odstavka 6 preuči dejanske in pravne razloge za zavrnilno odločbo organa za presojo.

Če pogoji iz točk (a) in (b) niso izpolnjeni, se uporablja odstavek 5.

8. Države članice prosilcu dovolijo, da ostane na njihovem ozemlju do zaključka postopka iz odstavkov 6 in 7, v katerem se odloča, ali lahko ostane na njihovem ozemlju.

9. Odstavki 5, 6 in 7 ne posegajo v člen 26 Uredbe (EU) št. 604/2013.

10. Države članice lahko določijo roke, v katerih mora sodišče v skladu z odstavkom 1 preučiti odločbe organa za presojo.

11. Države članice lahko v nacionalni zakonodaji določijo tudi pogoje, na podlagi katerih se lahko domneva, da je prosilec implicitno umaknil pravno sredstvo iz odstavka 1 ali od njega odstopil, skupaj s postopkovnimi pravili, ki jih je pri tem treba upoštevati.

POGLAVJE VI

SPLOŠNE IN KONČNE DOLOČBE

Člen 47

Izpodbijanje s strani javnih organov

Ta direktiva ne vpliva na možnost, da javni organi izpodbijajo upravne in/ali sodne odločbe v skladu z nacionalno zakonodajo.

Člen 48

Tajnost

Države članice zagotovijo, da so organi, ki izvajajo to direktivo, glede vseh informacij, ki jih pridobijo med svojim delom, zavezani načelu tajnosti, kot je opredeljeno v nacionalnem pravu.

Člen 49

Sodelovanje

Vsaka država članica imenuje nacionalno kontaktno točko in sporoči njen naslov Komisiji. Komisija sporoči navedene informacije ostalim državam članicam.

Države članice v povezavi s Komisijo sprejmejo vse potrebne ukrepe za vzpostavitev neposrednega sodelovanja in izmenjave informacij med pristojnimi organi.

Če se države članice odločijo za ukrepe iz členov 6(5), drugega pododstavka člena 14(1) in člena 31(3)(b), o tem obvestijo Komisijo takoj, ko prenehajo razlogi za uporabo teh izjemnih ukrepov, in vsaj enkrat letno. Kadar je mogoče, se tem informacijam dodajo podatki o deležu prošelj, pri katerih so bili uporabljeni ukrepi odstopanja, glede na skupno število prošelj, obravnavanih v istem obdobju.

Člen 50

Poročilo

Komisija najpozneje 20. julija 2017 poroča Evropskemu parlamentu in Svetu o uporabi te direktive v državah članicah in predlaga vse potrebne spremembe. Države članice pošljejo Komisiji vse informacije, ki so potrebne za pripravo njenega poročila. Po predložitvi poročila Komisija poroča Evropskemu parlamentu in Svetu o uporabi te direktive v državah članicah najmanj vsakih pet let.

Komisija v svojem prvem poročilu poroča tudi zlasti o uporabi člena 17 in različnih orodjih, uporabljenih v povezavi s poročanjem o osebnem razgovoru.

Člen 51

Prenos

1. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za usklajitev s členi 1 do 30, členom 31(1), (2) in (6) do (9), členi 32 do 46, členoma 49 in 50 ter Prilogo I do 20. julija 2015. Komisiji nemudoma sporočijo besedila teh predpisov.

2. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za usklajitev s členom 31(3), (4) in (5) do 20. julija 2018. Komisiji nemudoma sporočijo besedila teh predpisov.

3. Države članice se v sprejetih predpisih iz odstavkov 1 in 2 sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Vključijo tudi izjavo, da se v veljavnih zakonih in drugih predpisih sklicevanja na direktivo, razveljavljeno s to direktivo, štejejo za sklicevanja na to direktivo. Način sklicevanja in obliko izjave določijo države članice.

4. Države članice Komisiji sporočijo besedila bistvenih določb nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 52

Prehodne določbe

Države članice uporabljajo zakone in druge predpise iz člena 51(1) za vlozene prošnje za mednarodno zaščito in za postopke za odvzem mednarodne zaščite, ki se začnejo po 20. juliju 2015 ali na zgodnejši datum. Prošnje, ki so vložene pred 20. julijem 2015, in postopke za odvzem statusa begunca, ki se začnejo pred navedenim datumom, urejajo zakoni in drugi predpisi, sprejeti v skladu z Direktivo 2005/85/ES.

Države članice uporabljajo zakone in druge predpise iz člena 51(2) za prošnje za mednarodno zaščito, ki so vložene po 20. juliju 2018 ali na zgodnejši datum. Prošnje, ki so vložene pred tem datumom, urejajo zakoni in drugi predpisi v skladu z Direktivo 2005/85/ES.

Člen 53

Razveljavitev

Direktiva 2005/85/ES se za države članice, ki jih zavezuje ta direktiva, razveljavi z učinkom od 21. julija 2015, brez poseganja v obveznosti držav članic glede rokov za prenos Direktive v nacionalno zakonodajo, ki so določeni v delu B Priloge II.

Sklicevanja na razveljavljeno direktivo se štejejo za sklicevanja na to direktivo in se berejo v skladu s korelacijsko tabelo v Prilogi III.

*Člen 54***Začetek veljavnosti in uporaba**

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člena 47 in 48 se uporabljata od 21. julija 2015.

*Člen 55***Naslovniki**

Ta direktiva je naslovljena na države članice v skladu s Pogodbama.

V Bruslju, 26. junija 2013

Za Evropski parlament
Predsednik
M. SCHULZ

Za Svet
Predsednik
A. SHATTER

PRILOGA I

Označitev držav za varne izvorne države za namene člena 37(1)

Država se šteje za varno izvorno državo, če se na podlagi pravnega položaja, uporabe prava v okviru demokratičnega sistema in splošnih političnih okoliščin lahko sklepa, da tam na splošno in redno ni nikakršnega preganjanja, kakor je opredeljeno v členu 9 Direktive 2011/95/EU, ni mučenja ali nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja in ni ogroženosti zaradi vsesplošnega nasilja v razmerah mednarodnega ali notranjega oboroženega spopada.

Pri ocenjevanju se med drugim upošteva tudi obseg zagotavljanja varnosti pred preganjanjem ali zlorabami z:

- (a) ustreznimi zakoni in predpisi države in načinom, na katerega se ti uporabljajo;
 - (b) spoštovanjem pravic in svoboščin, določenih v Evropski konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin in/ali v Mednarodnem paktu o državljanskih in političnih pravicah in/ali v Konvenciji Združenih narodov proti mučenju, zlasti pa pravic, od katerih v skladu s členom 15(2) navedene Evropske konvencije ni mogoče odstopati;
 - (c) upoštevanjem načela nevračanja v skladu z Ženevsko konvencijo;
 - (d) obstojem sistema učinkovitih pravnih sredstev zoper kršitve teh pravic in svoboščin.
-

PRILOGA II

DEL A

Razveljavljena direktiva

(iz člena 53)

Direktiva Sveta 2005/85/ES

(UL L 326, 13.12.2005, str. 13).

DEL B

Roki za prenos v nacionalno zakonodajo

(iz člena 51)

Direktiva	Roki za prenos
2005/85/ES	Prvi rok: 1. december 2007 Drugi rok: 1. december 2008

PRILOGA III

Korelacijska tabela

Direktiva 2005/85/ES	Ta direktiva
Člen 1	Člen 1
Člen 2(a) do (c)	Člen 2(a) do (c)
—	Člen 2(d)
Člen 2(d) do (f)	Člen 2(e) do (g)
—	Člen 2(h) in (i)
Člen 2(g)	Člen 2(j)
—	Člen 2(k) in (l)
Člen 2(h) do (k)	Člen 2(m) do (p)
—	Člen 2(q)
Člen 3(1) in (2)	Člen 3(1) in (2)
Člen 3(3)	—
Člen 3(4)	Člen 3(3)
Člen 4(1), prvi pododstavek	Člen 4(1), prvi pododstavek
Člen 4(1), drugi pododstavek	—
Člen 4(2)(a)	Člen 4(2)(a)
Člen 4(2)(b) do (d)	—
Člen 4(2)(e)	Člen 4(2)(b)
Člen 4(2)(f)	—
—	Člen 4(3)
Člen 4(3)	Člen 4(4)
—	Člen 4(5)
Člen 5	Člen 5
Člen 6(1)	Člen 6(1)
—	Člen 6(2) do (4)
Člen 6(2) in (3)	Člen 7(1) in (2)
—	Člen 7(3)
—	Člen 7(4)
Člen 6(4)	Člen 7(5)
Člen 6(5)	—
—	Člen 8
Člen 7(1) in (2)	Člen 9(1) in (2)

Direktiva 2005/85/ES	Ta direktiva
—	Člen 9(3)
Člen 8(1)	Člen 10(1)
—	Člen 10(2)
Člen 8(2)(a) do (c)	Člen 10(3)(a) do (c)
—	Člen 10(3)(d)
Člen 8(3) in (4)	Člen 10(4) in (5)
Člen 9(1)	Člen 11(1)
Člen 9(2), prvi pododstavek	Člen 11(2), prvi pododstavek
Člen 9(2), drugi pododstavek	—
Člen 9(2), tretji pododstavek	Člen 11(2), drugi pododstavek
Člen 9(3)	Člen 11(3)
Člen 10(1)(a) do (c)	Člen 12(1)(a) do (c)
—	Člen 12(1)(d)
Člen 10(1)(d) in (e)	Člen 12(1)(e) in (f)
Člen 10(2)	Člen 12(2)
Člen 11	Člen 13
Člen 12(1), prvi pododstavek	Člen 14(1), prvi pododstavek
Člen 12(2), drugi pododstavek	—
—	Člen 14(1), drugi in tretji pododstavek
Člen 12(2), tretji pododstavek	Člen 14(1), četrti pododstavek
Člen 12(2)(a)	Člen 14(2)(a)
Člen 12(2)(b)	—
Člen 12(2)(c)	—
Člen 12(3), prvi pododstavek	Člen 14(2)(b)
Člen 12(3), drugi pododstavek	Člen 14(2), drugi pododstavek
Člen 12(4) do (6)	Člen 14(3) do (5)
Člen 13(1) in (2)	Člen 15(1) in (2)
Člen 13(3)(a)	Člen 15(3)(a)
—	Člen 15(3)(b)
Člen 13(3)(b)	Člen 15(3)(c)
—	Člen 15(3)(d)
—	Člen 15(3)(e)
Člen 13(4)	Člen 15(4)

Direktiva 2005/85/ES	Ta direktiva
Člen 13(5)	—
—	Člen 16
Člen 14	—
—	Člen 17
—	Člen 18
—	Člen 19
Člen 15(1)	Člen 22(1)
Člen 15(2)	Člen 20(1)
—	Člen 20(2) do (4)
—	Člen 21(1)
Člen 15(3)(a)	—
Člen 15(3)(b) in (c)	Člen 21(2)(a) in (b)
Člen 15(3)(d)	—
Člen 15(3), drugi pododstavek	—
Člen 15(4) do (6)	Člen 21(3) do (5)
—	Člen 22(2)
Člen 16(1), prvi pododstavek	Člen 23(1), prvi pododstavek
Člen 16(1), drugi pododstavek, prvi stavek	Člen 23(1), drugi pododstavek, uvodno besedilo
—	Člen 23(1)(a)
Člen 16(1), drugi pododstavek, drugi stavek	Člen 23(1)(b)
Člen 16(2), prvi stavek	Člen 23(2)
Člen 16(2), drugi stavek	—
—	Člen 23(3)
Člen 16(3)	Člen 23(4), prvi pododstavek
Člen 16(4), prvi pododstavek	—
Člen 16(4), drugi in tretji pododstavek	Člen 23(4), drugi in tretji pododstavek
—	Člen 24
Člen 17(1)	Člen 25(1)
Člen 17(2)(a)	Člen 25(2)
Člen 17(2)(b) in (c)	—
Člen 17(3)	—
Člen 17(4)	Člen 25(3)
—	Člen 25(4)
Člen 17(5)	Člen 25(5)

Direktiva 2005/85/ES	Ta direktiva
—	Člen 25(6)
Člen 17(6)	Člen 25(7)
Člen 18	Člen 26
Člen 19	Člen 27
Člen 20(1) in (2)	Člen 28(1) in (2)
—	Člen 28(3)
Člen 21	Člen 29
Člen 22	Člen 30
Člen 23(1)	Člen 31(1)
Člen 23(2), prvi pododstavek	Člen 31(2)
—	Člen 31(3)
—	Člen 31(4) in (5)
Člen 23(2), drugi pododstavek	Člen 31(6)
Člen 23(3)	—
—	Člen 31(7)
Člen 23(4)(a)	Člen 31(8)(a)
Člen 23(4)(b)	—
Člen 23(4)(c)(i)	Člen 31(8)(b)
Člen 23(4)(c)(ii)	—
Člen 23(4)(d)	Člen 31(8)(c)
Člen 23(4)(e)	—
Člen 23(4)(f)	Člen 31(8)(d)
Člen 23(4)(g)	Člen 31(8)(e)
—	Člen 31(8)(f)
Člen 23(4)(h) in (i)	—
Člen 23(4)(j)	Člen 31(8)(g)
—	Člen 31(8)(h) in (i)
Člen 23(4)(k) in (l)	—
Člen 23(4)(m)	Člen 31(8)(j)
Člen 23(4)(n) in (o)	—
—	Člen 31(9)
Člen 24	—
Člen 25	Člen 33
Člen 25(1)	Člen 33(1)

Direktiva 2005/85/ES	Ta direktiva
Člen 25(2)(a) do (c)	Člen 33(2)(a) do (c)
Člen 25(2)(d) in (e)	—
Člen 25(2)(f) in (g)	Člen 33(2)(d) in (e)
—	Člen 34
Člen 26	Člen 35
Člen 27(1)(a)	Člen 38(1)(a)
—	Člen 38(1)(b)
Člen 27(1)(b) do (d)	Člen 38(1)(c) do (e)
Člen 27(2) do (5)	Člen 38(2) do (5)
Člen 28	Člen 32
Člen 29	—
Člen 30(1)	Člen 37(1)
Člen 30(2) do (4)	—
—	Člen 37(2)
Člen 30(5) in (6)	Člen 37(3) in (4)
Člen 31(1)	Člen 36(1)
Člen 31(2)	—
Člen 31(3)	Člen 36(2)
Člen 32(1)	Člen 40(1)
Člen 32(2)	—
Člen 32(3)	Člen 40(2)
Člen 32(4)	Člen 40(3), prvi stavek
Člen 32(5)	Člen 40(3), drugi stavek
Člen 32(6)	Člen 40(4)
—	Člen 40(5)
Člen 32(7), prvi pododstavek	Člen 40(6)(a)
—	Člen 40(6)(b)
Člen 32(7), drugi pododstavek	Člen 40(6), drugi pododstavek
—	Člen 40(7)
—	Člen 41
Člen 33	—
Člen 34(1) in (2)(a)	Člen 42(1) in (2)(a)
Člen 34(2)(b)	—
Člen 34(2)(c)	Člen 42(2)(b)

Direktiva 2005/85/ES	Ta direktiva
Člen 34(3)(a)	Člen 42(3)
Člen 34(3)(b)	—
Člen 35(1)	Člen 43(1)(a)
—	Člen 43(1)(b)
Člen 35(2) in (3)(a) do (f)	—
Člen 35(4)	Člen 43(2)
Člen 35(5)	Člen 43(3)
Člen 36(1) do (2)(c)	Člen 39(1) do (2)(c)
Člen 36(2)(d)	—
Člen 36(3)	—
—	Člen 39(3)
Člen 36(4) do (6)	Člen 39(4) do (6)
—	Člen 39(7)
Člen 36(7)	—
Člen 37	Člen 44
Člen 38	Člen 45
—	Člen 46(1)(a)(i)
Člen 39(1)(a)(i) in (ii)	Člen 46(1)(a)(ii) in (iii)
Člen 39(1)(a)(iii)	—
Člen 39(1)(b)	Člen 46(1)(b)
Člen 39(1)(c) in (d)	—
Člen 39(1)(e)	Člen 46(1)(c)
—	Člen 46(2) in (3)
Člen 39(2)	Člen 46(4), prvi pododstavek
—	Člen 46(4), drugi in tretji pododstavek
Člen 39(3)	—
—	Člen 46(5) do (9)
Člen 39(4)	Člen 46(10)
Člen 39(5)	—
Člen 39(6)	Člen 41(11)
Člen 40	Člen 47
Člen 41	Člen 48
—	Člen 49
Člen 42	Člen 50

Direktiva 2005/85/ES	Ta direktiva
Člen 43, prvi pododstavek	Člen 51(1)
—	Člen 51(2)
Člen 43, drugi in tretji pododstavek	Člen 51(3) in (4)
Člen 44	Člen 52, prvi pododstavek
—	Člen 52, drugi pododstavek
—	Člen 53
Člen 45	Člen 54
Člen 46	Člen 55
Priloga I	—
Priloga II	Priloga I
Priloga III	—
—	Priloga II
—	Priloga III